

Catalunya Cristiana

 /catalunyacristiana

 catalunya_cristiana

www.catalunyacristiana.cat

 @catorcristiana

 catalunya cristiana

Calant les xarxes al món digital

Les plataformes socials obren un camí d'esperança per a l'Església, que aprofita aquesta oportunitat per reconnectar amb els joves

EN PRIMER PLA (8-12)

**Betlem:
Nadal en guerra**

P 18 - 19

SUMARI

7 GENER 2024

Editorial	03
La setmana	05
Opinió	06
Carta dominical	07
En primer pla	08
Vida eclesial	14
Diàleg	24
L'Entrevista	26
Carta dominical	30
Biblia	32
Litúrgia	34
Espai lectors	36
Cultura	38
Agenda	46
Des del carrer	47

26-29

Entrevista a Oriol Jara

És l'autor de "La conversa amb Déu"

38-39

“No hi ha un comú denominador de les creences”

Jordi Corominas ha publicat el llibre “Entre els déus i el no-res”

22

“El que cadascú fa individualment té una repercussió global”

M. Dolores Fernández, presidenta de Justícia i Pau Barcelona

20-21

“El futur de l'Església és la parròquia”

Mons. Javier Vilanova, bisbe auxiliar de Barcelona

EDITORIAL

Bons “influencers”

A les escoles s'està vivint un debat molt interessant sobre l'ús del mòbil. De la seva banda, hi ha famílies que s'estan organitzant per endarrerir l'edat en què els fills tenen accés al mòbil. Tot plegat denota una preocupació general per un aparell petit i en aparença inofensiu però que, sense un ús correcte, és una porta oberta a molts perills.

I aquí és fonamental el paper dels pares i de les famílies, que moltes vegades desconeixen en què inverteixen tantes hores els seus fills. L'accés a pornografia cada vegada es fa a edats més primerenques amb conseqüències personals i socials dramàtiques. La dictadura estètica i d'aparences que generen les xarxes socials passa factura en forma de depressions, trastorns d'alimentació o fins i tot suïcidis. El bullying, que abans quedava circumscrit en un temps i un espai concrets, ara es viu a tot arreu i a tota hora. I tot això sense parlar d'altres perills com el joc en línia, les estafes, l'assetjament sexual...

Per tant, pares, mares, educadors, agents de pastoral que treballen amb joves, és urgent que ens preguntem: a quins continguts accedeixen els nostres infants i joves a través del mòbil i d'internet? Qui són els seus *influencers* i quins valors els transmeten? No deixem sols els infants i joves davant del poder magnètic del mòbil. Regulem i parlem amb ells dels continguts amb què es troben. Orientem-los cap a bons *influencers*. I sobretot siguem exemple d'un bon ús de les noves tecnologies.

Pep Borrell, metge i pare de família, ho diu molt clar en el Primer Pla d'aquesta setmana: “Si exigim als fills que aprenguin a estar sense el mòbil, i després ens veuen tota l'estona amb el nostre telèfon... Els pares sempre hem de donar exemple, i a casa s'ha de controlar i posar límits a l'ús dels mòbils, com per exemple a taula, on és imprescindible que la tecnologia no ens trenqui les converses familiars.”

.....

Catalunya Cristiana

Subscriuiu-vos-hi

DESITJO SUBSCRIURE'M AL SETMANARI CATALUNYA CRISTIANA DURANT UN ANY (51 NÚMEROS)

☐ Edició paper 145€

☐ Edició digital 90€

☐ Edició en català

☐ Edició en castellà

Nom _____

Cognoms _____

Adreça _____

Població _____

DP _____ Tel. _____ NIF _____

A/e _____

Forma de pagament

☐ Únic pagament per any

☐ Dos pagaments semestrals

☐ Xec nominatiu que adjuntò

☐ Domiciliació bancària (*ompliu ordre adjunta)

*Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular del compte _____

Tel. titular del compte _____

A/e titular del compte _____

IBAN

--	--	--	--

ENTITAT

--	--	--	--

OFICINA

--	--	--	--

DC

--	--

COMPTE

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

DATA (DD/MM/AA)

--	--	--	--	--	--

Lliureu aquesta butlleta a:

Fundació Missatge Humà i Cristià
(Catalunya Cristiana)

Departament de Subscripcions

Comtes de Bell-lloc, 67-69

08014 Barcelona

Signatura del titular

La setmana en tuits

EDUARD IBÁÑEZ

@EDUARDIBAN

27/12/2023

Representant personal

del copríncep episcopal d'Andorra

Adeu a Jacques Delors, un dirigent extraordinari que, impulsat sempre per la seva profunda fe cristiana, va entendre la política com un compromís de servei al bé comú i la justícia social

MAMELA FIALLO FLOR

@MAMELAFIALLOFLO

26/12/2023

Columnista

Almenys 115 cristians van ser massacrats per Nadal a Nigèria. Estaven congregats per celebrar i van ser assassinats. Amb prou feines dos nadons van ser deixats amb vida, sembla. Els altres nens petits van ser morts a cops de matxet per fonamentalistes islàmics. Explica el que altres callen

ÒSCAR CAMPS

@CAMPSOSCAR

26/12/2023

Fundador d'Open Arms

L'Open Arms continua rumb al Mediterrani central en la Missió 107. Durant aquest 2023 es van rescatar i assistir 2.960 persones. Molta sort i bona proa!

JOSEP M. MALLARACH

@JM_MALLARACH

25/12/2023

Consultor ambiental

Els trossos d'oliveres arrencades pels fanàtics colons israelians en els enclavaments palestins, convertits en petits pessebres per artesans palestins cristians

LA SETMANA

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

FORMACIÓ PER A LA PASTORAL DE LA SALUT

Carmen Benito, directora del Secretariat de Pastoral de la Salut de l'arxidiòcesi de Barcelona, va presentar dimarts 2 de gener una nova proposta d'aquest àmbit. En una entrevista al programa *Sense distància*, va explicar el que vol ser el Diploma en Acompanyament del Procés de Malaltia, per oferir competències que permetin assumir llocs de treball per acompanyar persones, familiars i professionals en el procés del dol. Aquest formació comença el 9 de gener a la Facultat de Filosofia de Catalunya (Ateneu Universitari Sant

Pacià) i durarà fins al 18 de juny.

Carmen Benito va destacar que "el compromís de l'Església amb la salut és directe i molt actiu", i que "la Pastoral de la Salut inclou missions en espais sanitaris o allà on hi ha malaltia i necessitat de guariment o consol". Davant la realitat actual, va dir que "ara hi ha molts laics i laiques entregats que fan igualment l'atenció en espais de salut", i va reivindicar "la formació per enfortir una mentalitat sana i transversal que admeti la diversitat confessional, sempre des de la identitat cristiana".

Zoom MACIÀ GRAU

Persones en situació de sense sostre, ancians, famílies amb pocs recursos i refugiats van poder celebrar Nadal amb el dinar que organitza cada any la Comunitat de Sant'Egidio a la basílica dels Sants Just i Pastor de Barcelona. Aquest àpat, que va reunir més de 160 persones, és només un exemple del missatge de solidaritat i pau que transmeten entitats com Sant'Egidio o Arrels Sant Ignasi arreu del territori cada any en aquestes dates. Gràcies a la feina desinteressada dels voluntaris d'aquestes entitats, 1.537 persones en situació de vulnerabilitat s'han assegut a taula a Barcelona en nou menjadors pel dinar del 25 de desembre, i més de 2.500 ho han fet a tot Catalunya.

L'efemèride

8 gener del 1901

Mor a Barcelona, d'on era bisbe, Josep Morgadas i Gili, anterior bisbe de Vic, home culte i de gran influència en la seva època

Contrapunt

Música i espiritualitat

**CONSTANTÍ SOTELO
PARADELA**
*Professor de Pedagogia
Musical*

La música és l'art més espiritual de tots

La música és l'art de combinar els sons dins una seqüència temporal, seguint les lleis de l'harmonia, la melodia i el ritme. Aquest conjunt ben combinat produeix efecte estètic i agradable.

L'espiritualitat es pot considerar com una dimensió més de la persona biològica, social i transcendent.

Música i espiritualitat formen un binomi difícil de destriar. No és gens estrany perquè la música, amb la seva intangibilitat, és l'art més espiritual de tots, és el que ens toca en el més profund i el que obre la porta a la transcendència.

La història ens diu que sempre ha estat així. Ara, però, que vivim en un món convuls, envoltats de tota mena d'incerteses, on l'humanisme està en crisi i la secularització de la

societat relega la religió, es fa més necessari encara el paper enriquidor de la dimensió emocional i espiritual que té la música.

En el decurs de la meua vida, diferents experiències musicals m'han emocionat i algunes persones o circumstàncies m'han ajudat a desvetllar la capacitat musical. Tots tenim certes aptituds que resten amagades fins que es troba una experiència o esdeveniment que actua com a motor perquè es desenvolupin. Qui no té una peça musical que l'emociona més que les altres?

Com a pedagog, compositor, director i intèrpret enamorat de la música, he tingut la sort de poder transmetre, amb tècnica i empatia, aquest vessant espiritual de la música a molts alumnes, cantaires, fidels

i públic en general.

I és que les ones sonores de la música, amb les vibracions, el ritme, la melodia i l'harmonia penetren en el cervell i són capaces de fer-nos vibrar i connectar-nos amb tot allò de transcendent que hi ha en nosaltres. I no només això, sinó que les persones poden actuar com a transmissores d'aquests sentiments i aconseguir que certes peces musicals provoquin una catarsi col·lectiva, fruit de l'expansió d'aquestes ones a tot un col·lectiu.

Per tant, netegem els camins perquè la música pugui circular i nodrir tothom desvetllant l'emoció, l'amor, la bondat i l'espiritualitat que hi ha en cadascun de nosaltres, perquè per a mi, la música és el llenguatge de Déu.

La sal de la terra

La “solitud compartida”

**JOAN BUSCÀ
I AMBRÓS**
Economista

La persona, per viure, ha d'estar equilibrada

La persona, per viure, ha d'estar equilibrada. Físicament i emocionalment. L'equilibri físic s'aconsegueix amb la utilització i la coordinació de tots els membres i òrgans del cos. L'equilibri emocional, amb el control de les emocions, dels sentiments i el benestar social.

Necessitem dos braços, dues cames, dos tubs (tràquea i esòfag), per poder viure amb salut. Necessitem

dels “altres” per gaudir d'una plena salut social. La salut física l'hem de cuidar. La salut social, també. Quan ens falta, neix un desequilibri. Els desequilibris, moltes vegades, no depenen de nosaltres. Per exemple, les malalties o les pèrdues d'éssers estimats. Les malalties hem d'intentar curar-les. Les pèrdues no poden ser substituïdes. No tornen i deixen un buit. Deixen una “solitud” i obren un

procés de dol. Llarg o curt, depèn de la gestió que en fem. No es pot fer el mateix que es feia amb la persona traspasada. És impossible.

El “buit” s'ha d'omplir amb coses i pensaments nous. No és en un instant. És un procés. Porta el seu temps. La solitud és dolenta. Fa mal. Algunes vegades, necessita ajuda mèdica. Però si la solitud és compartida, ajuda. I molt. És el millor tractament contra el dol.

**CARD. JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA**
Arquebisbe de Barcelona

Un regal per a tota la vida

Ahir vam celebrar la solemnitat de l'Epifania del Senyor. En aquesta festa recordem que Crist, llum del món, es manifesta a tots els pobles de la terra. L'Infant Jesús, fràgil i vulnerable, va aparèixer a Betlem com una petita flama enmig de la foscor de la nit. Malgrat la seva menudesa, la seva llum es va expandir i va fer que uns mags vinguessin des de molt lluny per adorar-lo i oferir-li or, encens i mirra.

Actualment, l'Epifania ha esdevingut un dels dies més esperats i entranyables per a nens i grans. La nit de Reis la vivim amb una il·lusió immensa i frisosos de saber si els Reis d'Orient s'han recordat de nosaltres. Rebem regals de tota mena, uns de previsibles, altres de sorprenents.

Una vegada explicava una dona que li havien regalat un mòbil d'última generació. I també explicava que, a l'escola, el seu fill de deu anys va fer un dibuix familiar que la va sorprendre. Es veia un nen jugant amb les seves coses i al costat una dona que mirava absorta el mòbil. Aquesta era la imatge que el fill tenia d'ella, quan altres nens havien dibuixat mares i pares contents interactuant amb els seus fills. Sens dubte, aquest dibuix va trasbalsar la dona i la va preocupar. Aquesta imatge avui dia no és un cas aïllat, el mòbil acapara la nostra atenció la major part del dia, malauradament en detriment de parlar més atenció a les persones que tenim a prop.

Aquesta anècdota ens hauria de fer reflexionar una mica sobre com, sovint, ens aïllem en una capseta plana lluminosa i oblidem el paisatge al nostre entorn i, el més trist, oblidem les persones. Ja no ens comuniquem.

Tal com ens demana el papa Francesc, hem d'aprendre novament a comunicar-nos. I això implica també que sapiguem renunciar al mateix temps que passem davant de la pantalla lluminosa del telèfon per mirar la llum als ulls dels altres, al propi cor, a la mirada de Déu cap a nosaltres (cf. *Àngelus*. Diumenge, 12 de novembre de 2023).

En aquestes festes que acabem de celebrar ens hem assegut a taula i compartit molts àpats. Tinguem present l'exemple de Jesús quan s'asseia a taula i compartia el menjar amb la gent del seu temps. Eren àpats fraterns, en què les persones compartien les seves vides, angoixes, il·lusions i esperances. No deixem que els mòbils siguin en el futur els protagonistes dels esmorzars, dinars i sopars en família.

Benvolguts germans i germanes, aquests dies de regals a cabassos, la tecnologia segur que ha ocupat un lloc important, perquè ens fascina. Encara que si ho meditem bé, el millor regal que podem fer és Jesucrist. Ell sempre està disponible per a nosaltres, ens ajuda davant de les dificultats, és una font inesgotable d'alegria i energia, i mai no estarà fora de cobertura.

La proliferació de nous “influencers” catòlics contrasta amb els perills que amaguen les xarxes per als més joves i exigeix fer-ne un bon ús perquè siguin beneficioses per a tothom

LES XARXES SOCIALS, EINES DE DOBLE TALL

Mn. Domenech va ser un dels primers mossens amb un canal propi de Youtube.

MACIÀ GRAU

Les xarxes socials són com les monedes: tenen cara, i tenen creu. La realitat i la ficció...". Aquesta frase, extreta del llibre *Una família sin filtres* (Editorial Ciudadela), defineix a la perfecció el món virtual que formen un conjunt de plataformes en creixement constant (Instagram, TikTok, X, Youtube, Facebook...) i que la majoria utilitzen a diari. Aquest espai, que per a molts és un lloc de trobada que els permet compartir fotografies o pensaments, és també el responsable del naixement d'una nova professió, basada en el poder de persuasió i en la capacitat d'influenciar en les decisions d'altres persones: els popularment coneguts com a *influencers*. Nodrits d'una àmplia base de seguidors, aquests *influencers* han proliferat en els darrers anys, oferint continguts i "influenciant" els seus seguidors sobre temes molt diversos, com per exemple els esports, la moda o la cuina, entre d'altres. Dins d'aquest grup trobem els anomenats *influencers* catòlics, que utilitzen les xarxes socials per apropar l'amor de Déu als milers de persones que els segueixen. Els *influencers* catòlics, però, entre els quals fins i tot hi ha mossens que transmeten el missatge de Jesús a través de vídeos, són només un petit exemple de la gran varietat de líders digitals que podem trobar en aquest espai virtual, que no discrimina a ningú i que pot ser un autèntic perill si no se'n fa un bon ús, especialment per als més joves.

Precisament en un moment de l'any com és l'Epifania, on molts joves i adolescents rebran com a regal un mòbil o un ordinador, és més important que mai que els pares coneguin les dues cares de les xarxes socials, que si s'utilitzen de manera controlada i amb moderació, poden arribar a ser molt beneficioses.

ELS PERILLS DE LA REALITAT VIRTUAL

Un dels *influencers* catòlics que coneix a la perfecció el funciona-

ment i el perill de les xarxes socials és Mn. Antonio María Domenech Guillén, rector de la diòcesi de Conca i *youtuber* d'un canal que aplega més de 17 mil seguidors. Mn. Domenech, que ja ens va explicar en una entrevista a *Catalunya Cristiana* (31 de març del 2019) que va ser un dels primers *youtubers* catòlics del món, reconeix que els darrers anys ha pogut veure de primera mà la gran influència que poden exercir les xarxes socials en els joves d'avui dia. "Ara hi ha molts joves que de grans volen ser *influencers*, futbolistes o multimilionaris, i això és perquè ho veuen a internet", explica Mn. Domenech. L'origen de tot això, com diu, el trobem en l'anomenada "realitat virtual", que fa que molts joves s'oblidin del que és real i comencin a adequar la seva realitat a les idees que reben de les xarxes: "Molts no són conscients de tot l'esforç que hi ha darrere d'una persona que per exemple vulgui ser futbolista; han de tocar de peus a terra i entendre que tot necessita temps, formació i dedicació."

Per fer front a aquesta problemàtica, el rector de Conca recomana als pares que no tinguin por de passar més temps amb els fills a les plataformes digitals, ja que el millor mètode, com explica, és el de la prevenció: "A les xarxes socials no hi ha cap filtre ni control, fins i tot et pots trobar vídeos que porten la paraula 'catòlic' al títol i que després no hi tinguin res a veure, perquè ningú no t'exigeix que diguis la veritat. Si els teus fills estan mirant un vídeo, el millor és estar amb ells, veure el que fan, i que aprenguin al teu costat." En aquest sentit, Mn. Domenech recorda que actualment ja existeixen moltes eines que els pares poden utilitzar, els programes de control parental, que compten el temps que passes navegant a la xarxa. Malauradament, en molts casos, quan el nen s'adona que passa massa estona a les xarxes, pot ser massa tard: "Si ja és un addicte, pot ser que necessiti un professional, que l'ajudi a dosificar-se el temps. Jo sempre recomano que els nens busquin hobbies que vagin més enllà de la pantalla, és important que no tot estigui centrat en el mòbil o l'ordinador", diu Mn. Domenech.

Una altra de les persones que coneix a la perfecció els perills i els beneficis que poden tenir les xarxes

ANTONIO MARÍA DOMENECH
 "Ara hi ha molts joves que de grans volen ser *influencers*, futbolistes, o multimilionaris, i això és perquè ho veuen a internet"

PEP BORRELL
 "Rebo molts missatges de persones que em diuen que els agradaria viure la fe, i que mai ningú no els ha explicat res de nostre Senyor"

ANDREA PUJOL
 "Les xarxes com Instagram ens estan ajudant molt, són una porta d'entrada perquè la gent vegi què fem i com ho fem"

AIDA SOLÉ
 "Des de l'any passat que anem recuperant els joves. Ja s'estan consolidant en totes les activitats que fem, i hem notat aquest augment en tots els àmbits"

Pep Borrell, en una de les nombroses xerrades que imparteix cada mes arreu de l'Estat.

socials per als joves és Pep Borrell. Metge de professió, aquest pare de família té un perfil a Instagram on el segueixen més de 21 mil persones. En el seu canal, tracta temes molt diversos, la majoria centrats a promoure el matrimoni cristià, oferint consells a través de la seva pròpia experiència vital. Borrell comparteix l'opinió de Mn. Domenech pel que fa al control parental, i reconeix que l'actuació dels pares ha de tenir en compte dos factors principals: el temps i els espais físics on s'utilitzen les xarxes: "És molt important el control del temps que passen a internet, però també ho és el lloc. És evident que hem d'evitar que els nens es tanquin a l'habitació amb el telèfon", diu Borrell. D'altra banda, també explica que el millor que poden fer els pares és donar exemple als fills, perquè en molts casos es posen unes exigències que després ells mateixos no compleixen: "Si exigim als fills que aprenguin a estar sense el mòbil, i després ens veuen tota l'estona amb el nostre

telèfon... Els pares sempre hem de donar exemple, i a casa s'ha de controlar i posar límits a l'ús dels mòbils, com per exemple a taula, on és imprescindible que la tecnologia no ens trenqui les converses familiars", explica.

LES XARXES, ESSENCIALS PER CONNECTAR L'ESGLÉSIA AMB ELS JOVES

Tot i que les xarxes socials poden ser un gran risc present a la vida quotidiana dels joves, amb l'aparició dels *influencers* catòlics, com Mn. Domenech o Pep Borrell, s'ha posat de manifest que també poden tenir un paper essencial per connectar l'Església amb els joves, que veuen aquests mitjans d'una manera més atractiva que no pas les catequesis tradicionals. Com explica el mateix Pep Borrell, aquesta necessitat d'apropar la fe i el missatge de Jesús als joves fa que a l'actualitat sigui "obligatori que l'Església estigui present a les xarxes". Ell mateix ho

ha viscut durant tots aquests anys com a *influencer*, durant els quals molts joves s'han apropiat a la parròquia després de veure un dels seus vídeos: "Rebo molts missatges de persones que em diuen que els agradaria viure la fe, i que mai ningú no els ha explicat res de nostre Senyor. Els recomano que llegeixin l'Evangeli, els oriento, i fins i tot els poso en contacte amb mossens que conec, perquè el contacte amb la gent també és molt important", explica Borrell. En aquest sentit, Mn. Domenech també reconeix que gràcies al seu canal de Youtube, que va oferir el primer curs de confirmació en línia de tot el món, durant la pandèmia, ha pogut contactar amb molts joves que volen formar-se i aprofundir en la cultura religiosa i en el missatge d'amor de Jesús.

Per tal que els joves puguin continuar trobant la resposta a totes les seves preguntes a les xarxes, Borrell creu que és necessari que fins i tot els mossens que estan menys avesats a les noves plataformes tinguin presència al món digital, ja que pot ser una gran eina tant per "presentar la parròquia als feligresos", com per organitzar les activitats i aconseguir una afluència de participants més gran: "Hi pot haver moltes maneres d'estar a Instagram, però un compte l'hauria de tenir tothom. Es pot ser més actiu o menys, però és important fer-se visible per arribar a més gent", manifesta.

De fet, aquesta ja ha estat la tendència de moltes parròquies i mossens els darrers anys, i és per això que preveres com Mn. Domenech es mostren satisfets de veure com l'oferta que hi ha a internet és cada vegada més àmplia del que s'hauria pogut imaginar quan va començar a Youtube, el 2018: "Ha passat com amb el cinema, abans es feia una pel·lícula de temàtica religiosa cada quatre anys, i ara pràcticament en surt una cada dos mesos. Qualsevol persona que es vulgui formar i conèixer Crist a través de les xarxes socials, ara ho pot fer de manera sobrada, hi ha una gran riquesa, tot i que sempre s'ha d'aprendre a triar correctament." Per ajudar-nos a trobar les millors opcions de canals catòlics a les xarxes, tant Mn. Domenech com Pep Borrell ens recomanen alguns dels seus *influencers* preferits:

ELS CANALS DE YOUTUBE RECOMANATS PER MN. DOMENECH

- El padrefjesus, de Jesús Silva, rector de Madrid
(Youtube, Instagram i Tiktok)
- Patxi Bronchalo, rector a la diòcesi de Getafe
(Instagram i Youtube)
- Hermanos Galindo, grup de joves cantants
(Youtube)

ELS CANALS D'INSTAGRAM RECOMANATS PER PEP BORRELL

- Conlaemedes
(blog personal)
- Viajarentrelineas
(blog personal)
- 3gether_
(matrimoni)

A banda d'aquesta llista de recomanacions, la llista d'*influencers* catòlics a l'actualitat és molt gran. El mes d'agost passat, sense anar més lluny, la Santa Seu va acollir la primera trobada d'*influencers* catòlics d'arreu del món, que va reunir més de 500 persones. Durant aquesta jornada, el Papa va invitar els joves presents a cuidar les xarxes socials, amb responsabilitat. D'altra banda, el Pontífex va demanar als *influencers* que no deixin de viure en unitat entre ells, així com també amb els bisbes i amb el mateix Papa. Els joves, que aglutinen milions de seguidors d'arreu del món, van rebre aquesta petició amb un gran entusiasme i van mostrar el seu afany de continuar mostrant el testimoni de Crist a les seves vides.

L'ESGLÉSIA CATALANA AVANÇA FERMA CAP A L'EVANGELITZACIÓ DIGITAL

De la mateixa manera que tots els *influencers* catòlics estan aconseguint connectar amb molts joves que estaven allunyats de Jesús, el treball d'evangelització en el món digital que han realitzat els darrers anys les diòcesis catalanes també està començant a donar els seus fruits. Un clar exemple el trobem a l'arquebisbat de Barcelona, que el darrer any ha vist com augmentava considerablement el nombre de seguidors al seu perfil d'Instagram, passant de 1.400 als més de 2.000 que té a l'actualitat. Aquest creixement, que s'ha vist reflectit en un augment de visites a la seva web,

s'ha aconseguit gràcies a les noves campanyes que ha dut a terme l'equip responsable de les xarxes de la diòcesi, on treballa la periodista Andrea Pujol. Comens explica Pujol, un dels principals factors que han afavorit aquest creixement va ser el projecte del calendari d'advent:

Va començar l'any passat i aquest any s'ha consolidat: "Teníem un Instagram que utilitzàvem bastant poc, només per anunciar esdeveniments, i amb els companys vam tenir la idea de fer un calendari d'Advent on participessin persones conegudes de l'àmbit catòlic a les xarxes", explica. Gràcies a aquest calendari, que precisament va comptar amb la participació de Pep Borrell, entre d'altres, els vídeos l'Instagram de l'arquebisbat van obtenir un gran nombre de visites —per exemple el vídeo del pare Guilherme va rebre més de 90.000 visualitzacions, o el vídeo on apareix el pare Joaquín, el van veure més de 14.000 persones. Tant l'Andrea com la resta de l'equip valoren molt positivament la gran resposta de la gent, ja que a través d'aquesta iniciativa han aconseguit també que hi hagi més persones que s'interessin per l'Església de Barcelona: "Volem que ens conegui gent nova, sobretot els joves, i evangelitzar a través de les xarxes. Creiem que és important donar a conèixer l'Església de Barcelona a un món tan secularitzat, i les xarxes com l'Instagram ens hi estan ajudant molt, són una porta d'entrada perquè la gent vegi què fem i com ho fem", manifesta.

Prenent l'exemple de l'arquebisbat de Barcelona, altres diòcesis catalanes també s'han marcat l'objectiu de fer créixer les seves xarxes socials per arribar al màxim nombre de persones possible. És el cas de la Delegació de Joves de l'arquebisbat de Tarragona, que després de la pandèmia ha vist augmentar el nombre de seguidors, i espera poder seguir amb aquesta tendència organitzant noves campanyes de difusió a través de les xarxes socials. La seva nova

El perfil d'Instagram de l'arquebisbat de Barcelona ha estat molt actiu durant el temps de Nadal.

delegada, l'Aida Solé, reconeix que actualment tenen una pàgina web que està poc actualitzada, i és per això que de cara a aquest any es plantejarà una millora en aquest aspecte: "Tenim un perfil d'Instagram on publiquem els esdeveniments que organitzem, recordatoris de les activitats... tenim una bona interacció amb els joves, però de cara al curs que ve m'he apuntat enfocar nous projectes en l'àmbit de les xarxes socials", diu Solé. D'aquesta manera, com ha passat a l'arquebisbat de Barcelona, espera poder seguir apropant el missatge de Déu als

joves, que com reconeix, estan tornant a les parròquies: "Des de l'any passat que anem recuperant els joves. Ja s'estan consolidant en totes les activitats que fem, i hem notat aquest augment en tots els àmbits, tant en el parroquial com en el de la delegació."

Casos com el de Tarragona i el de Barcelona són només una petita mostra de les possibilitats que poden oferir les xarxes si se'n fa un bon ús. D'aquesta manera, l'envelliment d'algunes parròquies es podrà contrarestar amb l'arribada de nous feligresos que, com diu

Pep Borrell, tot i que siguin menys nombrosos que en altres temps passats, estan més compromesos que mai: "Els joves d'ara tenen clar que anar a l'església significa anar contra corrent, però els veig més convençuts de la seva fe que quan jo era petit." Amb l'ajuda dels influencers com Borrell o Mn. Domec, que transmeten el missatge de Déu a les noves generacions, s'obre un nou camí d'esperança per a l'Església, que com tot sembla indicar, està aprofitant aquesta oportunitat per reconnectar amb els joves.

TICA FONT Centre Delàs d'Estudis
per la Pau

Els grans problemes del segle XXI són planetaris, no entenen de fronteres i ens afecten a tots els éssers vius

Pau a la terra i gent disposada a fer-ho possible

L'entrada al nou any és moment de fer propostes de canvi, és moment de somiar. Però a diferència dels somnis nocturns, dels quals, en despertar-nos, no recordem res, és moment de somiar deserts. Aquests són els somnis importants, són els somnis que requereixen esforç, dedicació i treball en comunitat. Són els somnis més perillosos, comporten compromís pel canvi. Avui deixo dos d'aquests somnis que requereixen que somiem comunitàriament.

Posar fi a les guerres

Hi ha més de 35 guerres al món, la majoria són d'alta intensitat, més de 1.000 morts l'any. Les guerres actuals no es declaren, la majoria ja no són entre estats, hi participen grups irregulars, poden estar privatitzades i es financen amb diners il·legals o amb l'ajut d'altres estats. Despleguen una gran violència i la població civil i les ciutats són l'escenari de les guerres actuals. La població civil s'ha transformat en ostatge dels grups armats que utilitzen el terror i la por, per aconseguir objectius econòmics, territorials o polítics.

L'ús d'explosius i de tota mena d'armes convencionals i de nova tecnologia en ciutats o pobles produeix milers de civils morts i ferits, la destrucció d'infraestructures essencials per a la vida, centrals elèctriques de potabilització d'aigua, hospitals o infraestructures econòmiques, carreteres, ponts, aeroports, escoles o ma-

gatzems de menjar. A tots aquests dolors que suposa la guerra, cal sumar la pèrdua de llocs de treball, pobresa, inseguretat, malnutrició o l'odi entre persones.

Podem continuar mirant els nens que ploreu com adults, sense rebel·lar-nos? Pot haver-hi guerres justes?

Pau mediambiental

Sovint solament considerem com a violència aquella que va perpetrada contra les persones, però és urgent considerar-hi aquells atacs dels humans contra la natura (l'ecocidi). Aquesta violència fa referència a doblegar i explotar la natura amb finalitats econòmiques sense límits, fins a destruir les lleis de la pròpia natura. Alguna gent que protesta i defensa la natura dels interessos depredadors és amenaçada o assassinada. Defensar la natura en algunes parts del món és motiu d'assassinat.

Ens cal treballar per la pau mediambiental, una pau centrada en els ecosistemes i en les persones, en la justícia social i justícia mediambiental. Ens cal actuar amb consciència global d'espècie, com una més de la natura. Els grans problemes del segle XXI són planetaris, no entenen de fronteres i ens afecten a tots els éssers vius.

És possible pensar que la humanitat té futur sense viure en harmonia amb la natura?

És urgent pensar diferent, viure amb comunitats i comprometre's a construir un món millor.

V

VIDA ECLESIAL

Aquesta setmana
recollim les **celebracions
nadalénques** al **Vaticà**,
ens apropem al **Nadal** de
Betlem i entrevistem el
bisbe auxiliar de Barcelona
Mons. Javier Vilanova

*Una dona musulmana passeja pel carrer
desèrtic de l'Estrella, al centre de Betlem.*

El Papa dedica les intervencions de la Nit de Nadal, la benedicció “Urbi et orbi” i Sant Esteve a la fi de la guerra a Terra Santa

Francesc confia el Nadal al Príncep de la Pau

RODRIGO MORENO QUICIOS
Corresponsal a Roma

Durant les celebracions que el Papa ha presidit aquest Nadal, la preocupació per la guerra sempre ha estat present. En la primera, la Missa de la Nit de Nadal a la basílica de Sant Pere, va dir en l'homilia que “el nostre cor aquesta nit és a Betlem, on el Príncep de la Pau continua sent rebutjat per la lògica perdedora de la guerra, amb el brogit de les armes que també avui li impedeixen trobar un hostal al món”. No ha estat estrany veure el Pontífex recalcar en aquest temps litúrgic aquest títol de Jesús, el de Príncep de la Pau, al qual ha implorat ajuda per a la fi dels conflictes armats.

Els seus missatges antibel·licistes no li han impedit aprofundir en el misteri de l'Encarnació. A la Missa del Gall, va subratllar que Déu “desitja tant abraçar la nostra existència que, sent infinit, per nosaltres es fa finit. Sent gran, es fa petit; sent just, viu les nostres injustícies”. I va recalcar que aquesta és precisament “la sorpresa del Nadal: no una barreja d'afectes melosos i de consols mundans, sinó la tendresa inaudita de Déu que salva el món encarnant-se”.

Va llançar també aquesta petició per un Nadal auster, profundament cristià i amb la mirada sempre posada

en el pessebre “perquè hi ha el risc de viure el Nadal amb una idea pagana de Déu, com si fos un amo poderós que és al cel; un Déu que s'alia amb el poder, amb l'èxit mundà i amb la idolatria del consumisme”.

BETLEM A L'“URBI ET ORBI”

Només 16 hores després, al migdia del dia de Nadal, el Papa no va presidir en públic cap celebració eucarística, però sí que va sortir a la lògia central de la basílica de Sant Pere per impartir la benedicció *Urbi et orbi*. Aquesta pregària, que el Pontífex sol·licita cada any el dia de Nadal i el Diumenge de Resurrecció, té com a objectiu protegir Roma i el món, i és un dels esdeveniments més esperats pels turistes perquè llavors es desplega la tradicional Guàrdia Suïssa.

Malgrat tenir els alabarders als seus peus, Francesc va reivindicar que “la gent no vol armes sinó pa”. “Quantes massacres a causa de les armes passen en un silenci eixordador, d'amagat de tothom!”, va denunciar. I va advertir que “si l'home, el cor del qual és inestable i està ferit, troba instruments de mort a les seves mans, abans o després els farà servir”.

PAPA FRANCESC

“Quantes massacres a causa de les armes passen en un silenci eixordador, d'amagat de tothom!”

 Club Nous Amics

ET PORTA A FÀTIMA

Pelegrinatge al Santuari de Fàtima, mundialment conegut per les aparicions de la Mare de Déu

De l'11 al 13 de març del 2024, viatjarem a un dels centres de pelegrinatge marià més importants d'Europa i gaudirem de la bellesa de Lisboa, la capital portuguesa

No et quedis sense plaça

*Viatge organitzat per RT Cultural, partner oficial de Club Nous Amics.

Apunta't a aquest pelegrinatge amb preus especials per als membres del Club Nous Amics*.

Per a més informació, truca al telèfon: 93 122 67 00.
info@rtcultural.com

El Papa va demanar explícitament un alto el foc a Gaza i Cisjordània: "Que s'aturin les operacions militars, amb les seves conseqüències dramàtiques de víctimes civils, i que es posi remei a la situació humanitària." Va tornar a esmentar Betlem, "on en aquests dies regnen el dolor i el silenci", i es va recordar de països com Ucraïna, el Iemen, Síria, Armènia i l'Azerbaidjan. Amb un pensament per a Àfrica va pregar pel Sudan i pel Sudan del Sud, el Camerun, la República Democràtica del Congo. Va fer el mateix amb la península de Corea. I va desitjar que a Amèrica Llatina es trobin "solucions idònies que portin a superar les tensions socials i polítiques".

"EL POBLE VOL LA PAU"

Per Sant Esteve, Francesc va sortir novament al balcó, aquest cop del Palau Apostòlic, i després del res de l'Àngelus va confiar "a la intercessió del primer màrtir" la pau per "als pobles mutilats per la guerra". Especial-

ment a les "comunitats cristianes que pateixen discriminació" com va patir el sant. Va encarregar als perseguits la difícil, però noble tasca, de "perseverar en la caritat cap a tots lluitant pacíficament per la justícia i la llibertat religiosa".

El Papa va recordar que en els darrers anys les televisions ens han acostumat a les imatges d'horror: "Abans vèiem Síria, ara veiem Gaza, pensem en la maltractada Ucraïna, un desert de mort... És això el que es vol? El poble vol la pau!"

Com a remei a les dinàmiques de guerra, va recomanar contemplar el pessebre. Sobretot enguany, quan la plaça de Sant Pere va albergar un naixement inspirat en el que sant Francesc d'Assís va col·locar a Greccio el 1223. El Pontífex va insistir que les cares dels seus personatges comparteixen "una actitud i un tret comú: la sorpresa". I va encarregar a romans, turistes i pelegrins, especialment als nens, "custodiar en vosaltres la sorpresa que esdevé adoració".

KRAJEWSKI, ENVIAT DEL PAPA A TERRA SANTA PER NADAL

L'almoier apostòlic i prefecte del Dicasteri per al Servei de la Caritat, el purpurat polonès Konrad Krajewski, ha viatjat a Terra Santa en nom del Papa "com a signe concret de la seva participació en el patiment de qui experimenta en primera persona les conseqüències de la guerra". La seva missió: portar als fidels l'abraçada del Papa i "representar-lo en aquests llocs bíblics, on els cristians pregunten per la pau".

Francesc recalca la tendresa del Déu encarnat.

ESGLÉSIA EN SORTIDA

De l'estadística a la persona

Des de casa meva, davant la petita pantalla, vaig seguir tota la celebració de la Missa Criolla a la Sagrada Família, celebrada el dia 12 de desembre. L'entorn, la magnificència de la incomparable obra de Gaudí, el meravellós cor de Liceu i les actuacions dels dos cantants, David Bisbal i Pasió Vega, tot contribuïa a fer d'aquella Eucaristia un veritable espectacle. Potser en no formar part activa de la cerimònia, contemplant-lo des de casa i davant d'una tele, no em sentia plenament immersa en l'acte. Malgrat això, hi havia moments tan forts recordant el perquè d'aquella celebració, que em feien sentir molt a prop del dolor que es recordava en aquell acte i la gran capacitat humana de solidaritat que estava propiciant la meua amiga i admirada sor Lucía Caram.

Allà s'evocava una de les grans tragèdies que en aquest moment viu la humanitat: les guerres i les seves conseqüències. Allà la història i la intrahistòria s'unien i es barrejaven: els fets que un dia entraran en les narracions històriques plenes d'estadístiques i algun dels casos representatius, com el d'aquell nen a qui operaven l'endemà. En la història, només algunes persones de gran vàlua poden intervenir-hi.

En la intrahistòria, qualsevol de nosaltres, sempre que tinguem ulls per mirar i veure-hi...

L'endemà, en una cadira de rodes, allà a prop d'El Corte Inglés de la plaça Catalunya, em vaig aturar a parlar amb aquell homenet sense cames que feia malabarismes amb unes mandarines. Formava part de la història que vam viure sota les voltes de la Sagrada Família. Una abraçada va fer el miracle senzill d'acostar la història real amb les seves estadístiques numèriques a aquell home que, sense cames, era una víctima real i solitària de la gran tragèdia.

VIQUI MOLINS
Religiosa teresiana

La guerra deixa Betlem sense Nadal

Les autoritats polítiques i religioses han suspès les expressions exteriors de festa, en solidaritat amb les víctimes de Gaza

P.J. ARMENGOU

Corresponsal a Jerusalem

Betlem és gairebé deserta. A la plaça del Pessebre, aquest any no hi ha els tradicionals venedors ambulants d'artesanaria i viandes. Tampoc s'hi ha instal·lat l'enorme arbre de Nadal que sempre domina l'espai durant les festes. No hi ha llums ni garlandes. No s'hi senten nadales. Els escoltes no fan sonar les seves gaites i tambors. Tot és silenci i tristor. La municipalitat de Betlem i els caps i patriarques de les esglésies cristianes de Terra Santa han decidit suspendre tota expressió externa de celebració, en solidaritat amb Gaza. No és un gest forçat. La gent no té ànims per a gaire festa. "Tothom està trist", reconeix el pare Rami Asakrieh, rector de l'església de Santa Caterina, adjunta a la basílica de la Nativitat: "Per als cristians el més important és l'oració. Saber que Jesús està entre nosaltres. La resta és addicional. I en els temps que corren, evitar les decoracions exteriors s'entén com una cosa normal. És gairebé un deure. Una petita cosa que podem fer davant el que està passant a Gaza", diu el sacerdot, que afegeix que aquest ha estat un Nadal més íntim i espiritual.

"Quan estàs trist, posar decoracions no canvia res. La decora-

ció és per celebrar, i no estem amb aquests ànims. Hem viscut el Nadal d'una altra manera. Només anant a l'església i pregant. Soc dels qui creu que l'oració funciona. I ara és el moment de l'oració del cor", afirma el Victor Handal. Empresari i pastisser, Handal explica que, aquests dies, els vianants van d'un costat a l'altre de Betlem, immersos en els seus quefers diaris, però amb el cap ben lluny de la ciutat. Fins i tot els clàxons dels cotxes, omnipresents als carrers, sonen amb menys intensitat. "La ciutat està més que silenciosa. Normalment tenim molts embussos, molts cotxes i molta gent que ens visita en autobús. Ara només hi ha locals", diu Handal. Tothom viu en una certa letargia, mentre mira amb ansietat cap al sud: a la Franja. Molts veïns senten com a pròpia la tragèdia de Gaza. Alguns tenen amics o familiars a l'enclavament. I tots han seguit amb terror els efectes d'una guerra que ja ha llevat la vida a més de 19.000 gazians, inclosos diversos cristians. Les darreres, dues dones, mare i filla, assassinades per un franc tirador israelià el passat 16 de desembre, prop de l'església catòlica de la Sagrada Família.

Però aquesta tristesa no només ve donada per la situació a l'enclavament. Tot i que la violència no ha arribat amb igual intensitat a Cisjordània, els qui hi viuen també l'estan patint. Més de 230 cisjordans han mort a mans de soldats i colons en els territoris ocupats des de l'inici de les hostilitats. "Molta gent evita visitar altres pobles per si són atacats pel camí", explica Handal. D'altres temen que el que passa a Gaza s'acabi traslladant a Cisjordània. "Hi

ha molta gent que creu que quan els israelians acabin amb Gaza, vindran aquí. Som els següents", diu el cristià Bassem Giacaman, que regenta una botiga d'artesanaria religiosa a prop de la basílica de la Nativitat. Com el seu negoci, desenes d'hoteles, restaurants i botigues, estan tancades amb pany i forrellat.

CONSEQUÈNCIES ECONÒMIQUES

A Betlem, prop del 80% de la població es dedica directament o indirectament al turisme. Segons les darreres dades, els ingressos dels comerciants de la ciutat han caigut un 60% des del 7 d'octubre. "Això és pitjor que l'època del coronavirus. Llavors la pandèmia afectava tothom. Això ens afecta només a nosaltres. A més, quan es van obrir les fronteres després del Covid-19, la gent va tornar a sortir als carrers i els turistes van tornar a visitar-nos. Ara els pelegrins tenen por. No sé quan trigaran a tornar", es lamenta Giacaman. "Molts negocis han abaixat la persiana per la guerra. I els que seguim oberts lluitem per sobreviure, tot i que les despeses són més que els ingressos", diu, per la seva banda, Handal. A més, bona part dels ingressos a Palestina provenen de treballadors amb feines a Jerusalem o Israel. I la gran majoria d'ells no poden accedir als seus llocs de feina, o directament l'han perduda. Israel ha tancat gairebé tots els *checkpoints*, i moltes empreses han acomiadat els seus empleats palestins.

Amb tot, el missatge dels cristians de Betlem és ben clar: cal pau i amor per a tots. "Tot el que volem

és pau. Després de més de 70 anys de conflicte, només volem que tot això s'acabi. Ningú no anirà enlloc. Ni nosaltres ni ells [els jueus], de manera que no puc demanar altra cosa aquest Nadal que pau per a tothom", expressa Giacaman. "Com a cristians estem tristos per tots els morts. Tenim sentiments per a tots", afegeix Handal, recordant els més de 1.200 israelians assassinats a mans de Hamas. "La guerra no és mai la solució. Resem perquè Déu obri els cors de tots, perquè el Nen Déu va venir per a tots i per protegir tothom. Li demanem que puguem viure junts en pau i dignitat", afirma el pare Asakrieh, que considera que aquest Nadal també ha estat una oportunitat perquè els cristians trobin en la vinguda de l'Emmanuel, "Déu amb nosaltres", "l'esperança, pau i alegria, que tant necessitem".

VICTOR HANDAL
"Hem viscut el Nadal d'una altra manera. Només anant a l'església i pregant. Soc dels qui creu que l'oració funciona. I ara és el moment de l'oració del cor"

RAMI ASAKRIEH
"La guerra no és mai la solució. Resem perquè Déu obri els cors de tots, perquè el Nen Déu va venir per a tots i per protegir tothom. Li demanem que puguem viure junts en pau i dignitat"

Un solitari visitant prega a la gruta de la Nativitat de Betlem, buida de pelegrins en aquests dies de Nadal.

Alejandro Ernesto

 BARCELONA

Mons. Javier Vilanova,
bisbe auxiliar de Barcelona

“El futur de l'Església és la parròquia”

IGNASI MIRANDA
ROSA MARÍA JANÉ CHUECA

L'arquebisbe del Quebec (Canadà), el cardenal Gerald Cyprien Lacroix, dirigirà del 14 al 19 de gener a Tiana uns exercicis espirituals per al clergat. Aquesta és una de les propostes de l'arxidiòcesi de Barcelona en un curs ple de dinamisme pastoral, espiritual, social i cultural per a l'Església. Per parlar sobre aquests exercicis i també de l'acompanyament al clergat i de la vida diocesana, el bisbe auxiliar de Barcelona Javier Vilanova va passar pels micròfons de Ràdio Estel al programa *Sense distància*.

Quina línia seguiran aquests exercicis espirituals?

Amb els exercicis volem oferir uns moments per reposar, per retrobar-nos amb el Senyor, per entrar més endins per veure el gran do que tenim i també per tenir un impuls per a la missió. Pel recorregut del cardenal Lacroix, veiem que és un gran pastoralista. Crec que el cardenal ajudarà molt en aquesta vessant de pastor. Un pastor que ha estat missioner a Colòmbia, molt vinculat a aquestes comunitats petites que té al Canadà, que és un país molt secularitzat on el 26% de la població és catòlica.

Ell sap entrar en com acompanyar les comunitats. Un carisma molt bo que té és treballar la fe des de les famílies, l'Església domèstica. Aquesta vessant de pastor a prop de les famílies, a prop de les comunitats, ajudarà molt la línia que estem seguint a la nostra arxidiòcesi, que també es va seguint a Europa: crear petites comunitats molt vives, molt fermes.

Esta línia també l'ha agafat el Sant Pare. Al cardenal Lacroix, com al nostre cardenal, l'ha escollit per formar part del C9, aquest grup de 9 cardenals per mirar les necessitats i les orientacions de l'Església catòlica avui dia.

“Com més vida interior tenim, més força tenim per a l'acció”

El bisbe Vilanova, amb Ignasi Miranda, en el programa “Sense distància”

Com animaria el clergat a participar d'aquests exercicis?

El cardenal Lacroix enviarà una nota a cadascú animant-lo a venir als exercicis, ell ho vol personalitzar molt. Este detall crec que és el que dona més significació, un pastor que vol parlar al cor d'un pastor que té set, té ganes de trobar un impuls, té ganes de seguir en esta missió. Jo diria als mossens que els exercicis espirituals els necessitem sí o sí. Un prevere ha d'aturar-se per estar amb el Senyor, per tenir esta força. Potser per l'activitat que portem, per la situació que veiem a l'Església o al món, ens fa falta tenir un impuls nou. El Senyor ho feia amb els deixebles: “Veniu a descansar en mi”, “Veniu a pregar”. Esta intimitat amb el Senyor és clau. Jo crec que un capellà que destina este temps fa el regal d'este temps per estar amb el Senyor. Això li dona un impuls per a la pastoral.

També diria a les parròquies que animin els mossens perquè hi vagin. És vital, ens hi va la vida si no cuidem la vida interior, la vida en el Senyor. Com més vida interior tenim, més força tenim per a l'acció.

L'arxidiòcesi està immersa en l'últim eix del pla pastoral “Sortim!”, que

Agustí Codinach

és "Jesucrist". Com es pot impulsar aquest eix en la vida diocesana?

Este tema el tenim sempre present. Hem fet un camí: hem parlat de la fraternitat, de la joventut, dels pobres, del discerniment. Tot este treball recorregut és per preguntar-nos, primer de tot, tenim Jesucrist entre nosaltres?, estem aferrats a Jesucrist? Si és així, hem d'anar a la missió. Ens hem d'unir tot l'àmbit pastoral. Estem mirant petites iniciatives que puguem concretar al llarg d'aquest curs per poder fer una proposta molt directa. Sempre estem parlant de Jesucrist i estem orientant cap a Jesucrist, però potser hem de donar un impuls. No portem pressa perquè el Senyor té la seva paciència i quan hi ha paciència hi ha esperança, i quan hi ha esperança és que confiem. I confiem que hi haurà un treball molt bo.

Aquest eix durarà dos anys...

Este eix no s'acaba enguany, l'ampliarem al 2025, que és any jubilar. No portem pressa, però volem que sigui un moment d'oportunitat, de transmetre el goig de Jesucrist. Hem de portar este tresor al cor de molta gent, que sent una buidor. Viuen feliços, estan bé, són bona gent i estimen... però els falta alguna cosa i ens ho estan dient:

"M'he trobat Jesucrist i ho he trobat tot." Crec que és una oportunitat que tenim, evangelitzem enmig d'un desert. Però al desert hi ha una oportunitat de fer florir. Nosaltres ho creiem, i per a això entreguem la vida.

Potser hi ha massa nostàlgia d'un passat on el món era més cristià?

Vivim en un postcristianisme, però el problema és: on són els ànims?, on és aquell esperit, aquella empena? Despertem-nos! Que Jesús és viu!

El cardenal Omella acaba d'escriure una carta a l'arxidiòcesi sobre la pastoral vocacional. Què en destacaria?

Sobre la pastoral vocacional el senyor cardenal, els bisbes i tota la diòcesi, el que intentem és que tots siguem fidels al compromís que tenim com a batejats. Tots. Però veiem una gran urgència, hi ha una gran necessitat de pastors. Volem posar un apunt especial en les vocacions sacerdotals. No ets tu que te crides, és un Altre que te crida. La crida ve d'Ell, perquè si vas escoltant moltes veus, al final no saps on anar i acabes marejat. Per discernir, has d'estar amb el Senyor. Has de viure la fe en comunitat, que et vol parlar en nom de Déu. També ha d'haver-hi un

acompanyament espiritual. I tot això dona fruits.

El discerniment és real si poses tota la carn a la graella i no tens por. Sigues valent, perquè viuràs en llibertat i Déu te regalarà coses grans perquè Déu et crida per a coses grans.

El senyor cardenal, en esta carta, el que intenta és que ens posem tots en xarxa, que tinguem la il·lusió de cuidar les vocacions, de desvetllar-les, de pregar per elles, de proposar-les.

Com aconseguim fer més present Déu en la societat?

El primer que hem de fer és valorar el que tenim com a congregació, com a parròquia, com a carisma personal... si ho valorem, veurem l'obra de Déu en nosaltres. Necessitem la diversitat en comunió. I tot això és dins de la parròquia. El futur de l'Església és la parròquia, perquè la parròquia ha de ser comunitat de comunitats. Allí hi ha de cabre tot. Per això parlem de comunitats de pastoral, per tenir més força, més missió. A l'arxidiòcesi s'estan creant aquestes comunitats. La gent, de veritat, està il·lusionada. No es tracta d'apagar les teves idees, sinó de sumar idees, gent, esforços... per acollir tothom i ajudar tothom.

M. Dolors Fernàndez, presidenta de Justícia i Pau Barcelona

“El que cadascú fa individualment té una repercussió global”

MONTSERRAT CREUS
Secretària del GIEC

Quina és la seva tasca a l'entitat cristiana Justícia i Pau?

M'encarrego de coordinar i animar perquè les diferents iniciatives que sorgeixen es puguin dur a terme, ja sigui buscant recursos materials, tècnics o econòmics. Treballem en xarxa amb les entitats amb qui ens uneixen uns objectius comuns, tasca que es realitza conjuntament amb la Junta, els equips de voluntaris dels quatre eixos de treball (Pau, diversitat i democràcia; Drets humans; Acompanyament penitenciari i Desenvolupament humà integral) i amb l'equip tècnic de l'entitat. Tenim presència territorial a Badalona, Collblanc, Sabadell, Sant Just Desvern, Terrassa i a la comarca del Maresme. Comptem amb una base de socis al voltant d'unes 400 persones i voluntaris que participen als diferents eixos per desenvolupar les activitats relacionades amb la solidaritat, els drets humans i la justícia global.

Com podem avançar cap a un món més just, equitatiu i respectuós amb el medi ambient?

Només tenim un món per viure-hi i conviure i mentre no entenguem que el benestar comú dependrà de les accions individuals i també de les accions dels governs, serà difícil poder avançar. Cal que cadascú de nosaltres treballi des del lloc que li correspongui, essent

menys consumidors, més solidaris, tenint cura de la terra i no explotant-la per interessos econòmics i sent conscients que el que cadascú fa individualment té una repercussió global. Tenim un bon teixit social que es preocupa i treballa per acompanyar les situacions de vulnerabilitat, però cal un canvi de polítiques socials per resoldre les que són estructurals i que afecten persones amb noms i cognoms. Com a societat, no en podem defugir.

La pau comença per un mateix. Com es treballa la pau interior?

La pau interior es treballa des del silenci, la pregària i el repòs per trobar l'essència de la vida i poder transmetre serenitat i pau als del nostre costat. Sense aquesta pau interior ens serà difícil poder ser testimonis de pau i reconciliació en un món cada vegada més polaritzat.

Què podem fer perquè hi hagi pau al món?

Hem de ser conscients que la guerra és l'expressió del fracàs de la resolució dels conflictes. Hem d'educar i conscienciar que els conflictes s'han de resoldre de manera no violenta i a través del diàleg. Per això hem d'educar la societat en la resolució dels conflictes de manera pacífica i evitar, davant dels problemes o conflictes, polaritzar la societat.

“Hem d'educar la societat en la resolució dels conflictes de manera pacífica”

SOLSONA

Presentació del nou Catàleg de la col·lecció de romànic i gòtic del Museu

El 15 de desembre va tenir lloc al Museu Diocesà i Comarcal de Solsona l'acte de presentació del nou Catàleg de la col·lecció de romànic i gòtic, resultat d'una tasca ingent per recopilar i estudiar tots els objectes d'època medieval de què disposen. El llibre que van presentar segueix el propòsit constant en l'equip directiu i de treball del Museu de Solsona d'inventariar i catalogar els seus fons, alguns dels quals han estat editats anteriorment.

LLEIDA

Millores a la Casa Sacerdotal

El bisbat de Lleida ha rebut una ajuda de 6.000 euros de l'Obra Social de CaixaBank per a un projecte de millora en l'atenció sanitària dels mossens ancians que viuen a la Casa Sacerdotal. Aquest projecte ha permès la compra de dos llits articulats sanitaris, dues cadires de rodes, dues cadires per al bany i s'ha instal·lat un sistema d'alarmes per a cada resident per al servei sanitari. El bisbe Salvador va desitjar un bon Nadal als sacerdots de més de 75 anys en una trobada al Palau Episcopal.

TORTOSA

Excursió a l'ermita del Remei d'Alcanar

El dimecres dia 6 de desembre, festa de la Constitució, els xiquets i xiquetes de Catequesi de Pre i de Primera Comunió de les parròquies de Camarles i la Cava, juntament amb les famílies, van gaudir d'una sortida a l'ermita del Remei d'Alcanar.

TARRAGONA

Celebració dels 800 anys del pessebre a Reus

La Unitat pastoral de Reus es va unir a l'efemèride amb la inauguració de dues exposicions pessebrístiques. Primer, a l'església prioral de Sant Pere, on ja fa més de vint-i-cinc anys que la Congregació Mariana de la Mare de Déu de Misericòrdia i Sant Lluís Gonçaga hi prepara l'exposició de diorames. I a la parròquia de Sant Francesc d'Assís també es va inaugurar el pessebre que anualment fan i una exposició de diorames, també de la Congregació Mariana, com a novetat d'enguany.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Nou arxiprest de Montserrat

Mn. Francesc Tirado Lara substituirà el P. Josep M. Henríquez Farreras com a arxiprest de l'arxiprestat de Montserrat, fins al gener del 2025. Actualment, Mn. Francesc Tirado és rector de les parròquies Crist Salvador i Santa Maria, de Martorell.

URGELL

Dinar de Nadal a la residència Sant Josep

El dia de Nadal, l'arquebisbe Joan-Enric va dinar amb els avis de la residència Sant Josep de la Seu d'Urgell, acompanyat per les religioses i els seminaristes. Això ho ha fet tots els anys del seu pontificat des del 2003. És una festa senzilla però plena de sentit, ja que el Nadal és sinònim de fraternitat i servei.

TERRASSA

Celebració de Nadal

El bisbe Salvador va celebrar la Missa del Gall el diumenge a la nit i la Solemnitat de Nadal el dilluns al migdia en una catedral plena de feligresos. A la missa del dilluns, a més, va impartir com és costum la benedicció apostòlica. Prèviament, i com cada any per aquestes dates, el bisbe va celebrar el dissabte a la tarda la Missa de Nadal amb els interns al centre penitenciari de Quatre Camins.

GIRONA

Cant de la Sibil·la per a escolars

Uns 700 alumnes de primària i secundària van poder gaudir, el 20 de desembre, del Cant de la Sibil·la per a escolars a la catedral de Girona. Va ser la principal novetat de la tercera edició d'aquesta representació, recuperada l'any 2021 per GiroNins, la branca infantil de la Capella Polifònica de Girona, segons la lletra i la música consignades a l'*Ordinarium Sacramentorum secundum laudabilem ritum Diocesis Gerundensis* imprès el 1550.

VIC

Concert de Nadal a la Seu de Manresa

La basílica de la Seu de Manresa va oferir, per primera vegada, un concert de Nadal. Va ser el 21 de desembre a càrrec del cor sallentí The River Troupe Gospel.

ANNA M. RIFÀ SAIS

Docent Vedruna Vall Terrassa
Creadora i responsable del
Programa Escola Atenta

AULA EDUCATIVA

Educar en l'amabilitat

No mereixem tots ser estimats? Qui té el dret a decidir qui necessita o no necessita ser estimat?

Diu una antiga llegenda cherokee que un avi explicava un conte a un dels seus nets per tal que entenguessin una mica més sobre les seves emocions. Al savi li agradava explicar històries amb l'objectiu de fer pensar al seu net i així despertar la seva consciència.

Un dia el nen va veure el seu avi nerviós, inquiet. El petit vailet amb una veu tremolosa li va preguntar què li passava.

L'avi va respondre que a dins el seu cor és com si hi haguessin dos llops lluitant. Un d'ells era negre, violent, ple de ràbia, venjatiu, dolent i ple d'enveja. L'altre llop era blanc, noble, bo, compassiu, generós i ple d'estimació i amor.

El seu net no semblava que ho entengués. El mirava fixament fins que després d'un llarg silenci, va preguntar-li: "Avi, quin dels dos guanyarà la baralla?" I l'avi va respondre: "Aquell que vulgui alimentar."

Per què costa tant ser amable, bondadós, noble, compassiu com el

llop blanc? Per què no alimentem més sovint el costat més valuós del nostre ésser?

Aquesta llegenda és malauradament la realitat de la feblesa humana. Els éssers humans tenim la possibilitat de decidir a cada moment com volem viure la VIDA. I moltes vegades sembla que errem el camí portant la nostra presa de decisions a afectar els altres i de retruc a nosaltres mateixos.

Educar en l'amabilitat porta a desvetllar la part més humana, més profunda i bella de cadascú. Si ens fixem bé en l'origen llatí del mot, ens descriu la qualitat de merèixer amor. I jo em pregunto: No mereixem tots ser estimats? Qui té el dret a decidir qui necessita o no necessita ser estimat?

L'evangelista Marc ens recorda el que Jesús predicava: "Estima l'altre com a tu mateix."

Ser amable, ser bondadós, estimar, en definitiva, és una opció, certament; però també s'ha d'educar. Eduquem des de casa! Eduquem amb

paraules, gestos i mirades. Però, ens cal també continuar educant l'amabilitat des de l'escola. Des de la neurociència anuncien que també la bondat i l'amabilitat es poden entrenar.

La persona no és gran, important, prestigiosa, vàlida perquè ha estudiat en la millor escola o en la universitat més cara del món. La persona és gran perquè és una gran persona. Ja pots ser un famós cirurgià, si com a persona no ets amable, ni bondadosa, ni compassiva amb la família del malalt, de res serveix. Ja pots ser un professor amb un munt de títols d'expert en la matèria, però si com a persona no ets empàtic, amable, generós, proper, amb una actitud d'escolta, no servirà de res. Siguem persones, però humanes.

Tant se val la feina que facis, des de vendre pa en un forn, mecànic, arquitecte o una tècnica sanitària de laboratori fent extraccions cada dia; sigues amable, bondadós i compassiu vers els altres. No només ajudaràs els altres a viure un millor dia, sinó que t'honorarà a tu com a persona.

BÁRBARA SOTOMAYOR I ALBERTO MASSÓ

Pares de família amb cinc fills
Gestionen la pàgina web www.familiaeco3.com

FAMÍLIA, ESGLÉSIA DOMÈSTICA

Competir amb les noves tecnologies

Els infants són els que esperen amb especial il·lusió els regals, però també són els que estan més influïts pels mitjans de comunicació i les modes

Celebrem Nadal, una època en què, fomentada per la societat de consum, fem regals als membres de la nostra família i a les persones estimades. Fer regals és una forma d'expressar el nostre afecte als que els reben, forma part del llenguatge dels fets i el que busquem és sorprendre la persona estimada. Per això, prèviament hem estat pensant-hi, què li pot agradar, què li cal, què la pot ajudar segons la seva edat i activitat, etc., volem que aquell regal li porti un bé. Un cop haguem decidit què regalar, haurem de fer l'esforç de buscar-ho, embolicar-ho de forma atractiva..., durant tot aquest procés estem gaudint pensant en el moment de donar-l'hi: quan fem un regal entreguem molt més que un simple objecte.

Els infants són els que esperen amb especial il·lusió els regals, però també són els que estan més influïts pels mitjans de comunicació i les modes. Tot sovint els pares els diem que "escriguin la carta als Reis d'Orient" per saber què regalar-los, i això no és dolent, però correm el perill de no aturar-nos a pensar si el que estan demanant els és o no convenient. Ells

el que fan és demanar el que veuen atractiu als anuncis, el que està de moda, el que tenen la majoria de nens de la seva classe, etc.

Si ho preguntem als nens al gener, molts dels regals rebuts solen ser mòbils, videojocs, tauletes i altres aparells electrònics: en fi, tecnologia digital. Fins i tot de vegades el qui ha rebut regals "tradicionals" és motiu de burla entre els companys. Les noves tecnologies són eines molt bones que faciliten molt la feina i la comunicació, però no oblidem que també els podem sorprendre amb alguna cosa que no hagin demanat, i fins i tot que no estigui de moda.

Quines bones estones es poden passar en família o entre amics amb un bon joc de taula! És aleshores quan veiem la cara que posen els altres segons la jugada, veiem les reaccions, ens hem de controlar si no volem que descobreixin el que estem pensant, de vegades hi ha riures o enrabiades..., tot això crea uns vincles que uneixen, ja sigui la família o els amics, ajuden a conèixer-nos millor. Amb les tecnologies digitals també hi podem jugar, però en general cal estar tan pendent de la pantalla que no prestem atenció al que passa al

nostre voltant, fomenten l'individualisme.

A tots els pares ens agradaria fomentar la unió entre la família i que els nostres fills tinguin bons amics amb els quals compartir alguna afició o esport o que aprenguin a gaudir llegint un bon llibre. El que passa és que hem de competir amb unes tecnologies molt atractives i ràpides: les imatges que aporten els mòbils i altres aparells digitals són molt cridaneres i canviants, no ens avorreixen; a més, no necessitem esperar ningú per connectar-nos i començar a gaudir, en qualsevol moment i lloc podem fer "clic"; els ritmes de vida que portem tampoc no ajuden a passar temps amb la família d'una manera relaxada i és molt fàcil tenir els nens entretinguts amb una pantalla.

És un repte competir amb les noves tecnologies. No es tracta de desterrar-les, són bones eines, però no poden substituir les relacions humanes. El tracte continuat, pensar a fer la vida agradable als que tenim al costat, divertir-nos junts i superar, també junts, situacions difícils: tot això serà l'única cosa que ens ajudarà a nosaltres i als nostres fills a créixer com a persones.

Oriol Jara, autor de “La conversa amb Déu”

“FORMAR PART DE L'EQUIP DE DÉU IMPLICA UNA RELACIÓ DIRECTA I CONTÍNUA AMB LA BÍBLIA, NO UN XOC EMOCIONAL”

CARME MUNTÉ MARGALEF

L'Oriol Jara, guionista i productor de televisió i ràdio, sempre porta una Bíblia en català de butxaca. D'aquesta manera, sempre que li cal, hi troba la llum i la inspiració per a qualsevol situació quotidiana. “No podem inspirar la passió per Crist en els altres si nosaltres mateixos no coneixem qui és el Senyor, com ens estima, com ens ha cuidat des de l'antiguitat i què ens demana des del Gènesi”, reflexiona en el llibre *La conversa amb Déu* (Albada Editorial).

Ara que l'entrevistem li demanem de fer l'exercici pràctic d'obrir la Bíblia a l'atzar i de llegir amb veu alta. El fragment acaba sent Eclesiastès 2,11: “Després de repassar totes les obres que havia dut a terme i tot el que havia aconseguit amb el meu esforç, em vaig adonar que tot és en va i afany inútil: sota el sol, no es treu

res de cap treball.” “És fantàstic”, exclama l'Oriol, “perquè és una mirada molt necessària avui dia en què abunden la vanitat i la idolatria dels diners”.

És el teu segon llibre amb Albada Editorial. Primer va ser *Deu raons per creure en Déu*, a partir d'un seguit d'articles publicats a *Catalunya Cristiana*. Ara *La conversa amb Déu*. Com es complementen?

El primer llibre partia de la sorpresa de la fe i de descobrir que tot el que diu la Bíblia és veritat. El segon llibre vol fer una lectura d'aquesta descoberta a la llum del món actual. Per tant, és una interpretació, una mirada i una lectura de la Bíblia, des del Gènesi fins a l'Apocalipsi, en clau actual i en relació amb la nostra vida. És una anàlisi més profunda vinculant la Bíblia amb tot allò que ens passa com a persones i com a societat. Tinc la sensació que acabarà esdevenint una trilogia, si bé no sé de què anirà el tercer llibre ni quan el podré fer.

Què ha passat a la teva vida des

del 28 de març del 2021, quan et vam entrevistar per primera vegada a *Catalunya Cristiana*?

El que ha passat és que Déu em va dir: “T'he estat formant perquè comuniquis la veritat de l'evangeli i ara t'utilitzaré.” Ara bé, va arribar un moment en què vaig interpretar que no era cosa seva, sinó meva, i vaig fer més del que m'havia demanat. Anava a totes les xerrades, mentre deixava de banda coses importants com la família i la feina. Va arribar un moment en què Déu em va demanar que abaixés el ritme, cosa que ha estat un aprenentatge molt bonic que m'ha retornat a la humilitat del principi. Quan acabi la promoció del llibre m'he proposat de fer màxim una conferència al mes.

Déu et va demanar de posar els teus coneixements comunicatius al servei de la Paraula de Déu. Quin és el feedback que reps en aquesta missió?

Posar la meua formació i experiència en el món de la comunicació al servei d'explicar l'evangeli comporta

Oriol Jara
amb el seu nou llibre.

coses molt bones. La cosa més bonica de les xerrades és que la gent coneix una mica millor la Paraula i això els fa estimar i admirar més Déu. És un procés molt bonic. Realment veig com Déu s'acosta a la gent a través d'aquestes comunicacions. Ara bé, també té la seva part negativa, perquè és complicat mantenir-ho de forma constant si no hi ha una visió professional.

Quina és l'experiència més forta que has viscut en aquestes xerrades i converses?

Fonamentalment m'he adonat que tant és el que jo prepari o escrigui. De fet, mai no porto cap guió ni escaleta. Qui opera és l'Esperit Sant, tal com he constatat en les més de cent xerrades que porto fetes. És fascinant veure gent que, un cop acaba la conferència, venen plorant. Són gent que s'ha convertit, que s'ha batejat. Conferències i xerrades que són un desastre absolut acaben esdevenint un èxit, però no és mèrit meu, sinó de l'Esperit Sant.

Tu ets un convers, com sant Pau. De fet, la teva caiguda del cavall va ser a partir d'una reflexió intel·lectual. És important aquest diàleg entre fe-raó en el procés de conversió?

Sí. Estar amb Déu, formar part de l'equip de Déu, implica una relació directa i contínua amb la Bíblia, no és un xoc emocional. Conec molts recessos de conversió, hi he participat amb el meu testimoni, i he d'alertar: compte amb les experiències emocionals en grup. Déu opera amb vosaltres de forma lliure i, per tant, no vol que ningú us empenyi emocionalment a fer res. Cal tenir en compte que avui dia un psicòleg i un expert en màrqueting poden crear en dos mesos un esdeveniment d'impacte emocional que porti un grup de persones a creure fermament en alguna cosa o a implicar-se en un projecte, com pot ser el negoci de les criptomonedes. Certament, hi ha experiències positives de conversió, però és una estratègia en la qual em costa de veure l'operativitat que Jesús narra directament a Nicodem. Jesús en cap cas li diu que s'hagi de muntar un recés, sinó que cal canviar el cor i ser una altra persona, renéixer.

Per què et reivindiques com un convers?

La conversió té una cosa molt positiva: implica que hi ha algú que no ha estat educat per creure i, això no

obstant, ha vist que és la veritat. En aquest sentit, m'agrada recordar que tothom, també els cristians de sempre, s'han de convertir. De vegades dic a la gent coses molt incòmodes, però és que són a la Bíblia! Ser cristià no és ser una bona persona, sinó que vol dir que l'Esperit Sant ha operat en tu i que has renascut amb un cor i una ànima nous, de manera que veus i valores les coses diferent de com ho feies. Jo he decidit seguir Jesús incondicionalment; he decidit de tot cor ser part de l'equip de Déu.

Quina és la importància de la fe viscuda en comunitat i en una institució com és l'Església catòlica?

La institució de l'Església és important perquè catòlic vol dir que hi ha una fe universal que ens permet conservar la unitat de la Bíblia. Com diu l'Apocalipsi, sense afegir ni treure'n res. La comunitat és cosa de tots. Les comunitats catòliques avui dia tenen un altíssim dèficit de par-

ticipació activa, els fidels són mers espectadors. Formalment hi ha poca diferència entre anar a missa o anar al teatre. Veig una persona fent alguna cosa a l'escenari i, si tinc sort, em treuen perquè hi col·labori; després, me'n vaig cap a casa. I la comunitat no és això en absolut. La comunitat permet tenir consciència que ens necessitem els uns als altres i que hem de posar en comú els nostres dons.

Al llibre també poses en valor la gran tasca pastoral dels sacerdots. Quin és el seu testimoni en una societat individualista i obsessionada amb l'èxit econòmic i professional?

Els pastors tenen una feina molt dura perquè tracten amb els problemes de la gent, que hi acudeix perquè veuen en ells la imatge del Déu en què creuen. És una responsabilitat molt gran i els hem d'ajudar. Afortunadament, malgrat la crisi de vocacions, avui dia molts joves procedents de

Agustí Codinach

països que van ser missionats venen a casa nostra com a missioners.

Com és la conversa i la pregària de l'Oriol Jara?

Una de les maneres més boniques de pregar és llegir la Bíblia, cosa que pots fer sol o en família. Estàs escoltant directament la Paraula de Déu. Una altra manera de pregar és restar en silenci i dir "Pare, soc aquí". La pregària destrueix l'espai-temps i se'n va directa a l'eternitat. Moltes vegades li demanem coses a Déu, però el que ens diu Jesús és que tot el que realment necessitem ens ve regalat: el Regne de Déu. La resta tot és un afegitó. En aquest sentit, podríem passar hores fent pregària d'agraïment i d'admiració al Senyor, reconeixent i admirant la seva grandesa: la creació, l'univers, la complexitat extrema del cos humà, la manera com se'ns ha revelat...

Casat amb l'Aitana, ets pare de

quatre fills. Quin és el secret per a la transmissió de la fe?

Sant Pau diu: "Fills, obeïu els vostres pares (...) Pares, no irriteu els vostres fills." Amb els nens el més important és que vegin que ets una persona convertida i no un pesat ni un *plasta*. Per tant, el més important és donar exemple de com Déu ens estima i que coneguim la Bíblia. És impossible que algú que coneix Déu no li pregui. És un procés.

Ser creient és ser un rebel?

És una rebel·lia radical contra el món actual. Déu i la Bíblia posen potes enlaire el món i el que la gent considera que és important. Si Jesús vingués avui estaria sopant sol perquè hi hauria cristians que no hi deixarien entrar les prostitutes, els transsexuals, els homosexuals... El Senyor ens estima malgrat els nostres pecats i ens acull malgrat que no puguem canviar amb les nostres forces.

"La conversió implica que hi ha algú que no ha estat educat per creure i, això no obstant, ha vist que és la veritat"

"La comunitat permet tenir consciència que ens necessitem els uns als altres i que hem de posar en comú els nostres dons"

"La pregària destrueix l'espai-temps i se'n va directa a l'eternitat"

"Amb els nens el més important és que vegin que ets una persona convertida i no un pesat ni un 'plasta'"

Jara va impartir un taller a la trobada Betel 23 a La Salle Bonanova, organitzada pel Secretariat diocesà de Pastoral amb Joves de Barcelona, el 8 de maig.

Les coses materials, per elles mateixes,
no són hostils, sinó benignes i creades
per al nostre bé

Aigües beneïdes

**JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL**

Arquebisbe metropolità
de Tarragona i primat

Benvolgudes i benvolguts, les coses benignes... Les coses malignes... Com les classificarem? O no serà potser el nostre esperit, el classificador que les veurà benignes o malignes segons la llum o la tenebra que duu a dins? Una persona va pel món i sembla que irradiï joia i pau. Troba l'aigua i s'adona que serveix per rentar i apagar la set. Contempla el foc i n'està content, perquè s'hi escalfa i pot coure els aliments. Però una altra, en canvi, topa amb tot. Maleeix l'aigua, perquè podria ofegar-s'hi, i el foc, perquè li podria cremar la casa. Tot li és enemic i maligne. I no

es veu pas que l'una hagi estat més desgraciada que l'altra. Per què serà que es miren les coses amb ulls tan diferents?

Adonem-nos com Jesucrist mateix i la primera tradició cristiana es valgueren d'elements visibles i tangibles —l'aigua, el pa i el vi, l'oli— per significar el do i la gràcia de Déu de cada un dels sacraments. Es tracta d'uns dons rebuts de la mateixa “bondat” de Déu i que són “fruit de la terra i del treball dels homes” per tal de significar i convertir-se en els dons del cel. Amb aquesta acció se'ns insinuava, si més no, que les coses materials, per elles mateixes, no són hostils, sinó benignes i creades per al nostre bé. Avui ens n'adonem en reflexionar sobre el baptisme del Senyor a les aigües del riu Jordà. Allà, Déu mateix hi beneí l'aigua. És el que considera la reflexió doctrinal d'un sermó sobre el baptisme atribuïda a sant Màxim de Torí (segle V): “Potser algú dirà: Per què el Sant es volgué batejar? Doncs, escolta. El Crist es volgué batejar no pas per santificar-se amb l'aigua, sinó per santificar la mateixa aigua i purificar, en purificar-se, el corrent que tocava. La consagració del Crist és la gran consagració de l'aigua. I, així, quan es renta el Salvador, es purifica tota l'aigua necessària per al nostre baptisme, i queda neta la font, a fi

que després pugui administrar-se als pobles que haurien d'arribar a la gràcia per mitjà d'aquell bany. Crist, doncs, s'avança per mitjà del seu baptisme per tal que els pobles cristians vinguin després rere d'ell amb confiança” (*Sermó 100: Epifania 1,3: CCL 23, 398-400*).

Els qui constaten sistemàticament la malignitat, la indiferència i la manca de sentit de les coses, també ens diuen que troben l'infern en els altres. Aleshores, la persona humana es troba condemnada a devorar-se mútuament en la lluita per la vida. Aspira a la immortalitat i tan sols disposa del breu temps que va de la infutilitat del naixement al macabre de la mort. D'aquí la desconsoladora conclusió de l'anàlisi existencialista del filòsof Jean Paul Sartre: “L'home és una passió inútil”, és a dir, un déu que no pot ser com a tal (*L'être et le néant*, 1943). En canvi, val més mirar la vida i el món amb els ulls de Crist. Val més saber llegir en les entranyes de la natura aquella llei de l'amor universal i sacrificat que ens revela la benignitat del Creador. D'aquí que, en el ritual del baptisme, en el moment de la benedicció de l'aigua, s'implori que “davalli fins al fons d'aquesta aigua la força de l'Esperit Sant” per tal de ressuscitar amb Crist “a la vida”.

Ben vostre.

Tots els batejats som responsables de la missió i hem de contribuir al fet que les nostres comunitats creixin en esperit missioner

Ungits per l'Esperit Sant

FRANCESC CONESA

Bisbe de Solsona

Estimats diocesans, En el seu baptisme, Jesús es revela com l'ungit de Déu, és a dir, el Messies. Llegim avui, a l'evangeli de sant Marc, que quan Jesús emergia de l'aigua del Jordà, l'Esperit de Déu va baixar sobre ell com un colom (1,10). En un discurs que trobem al llibre dels Fets, sant Pere diu que "Déu va ungir Jesús amb l'Esperit Sant i amb poder" (10,38). Explica sant Ireneu: "Qui ha ungit és el Pare. Ell, que ha

estat ungit, és el Fill, i ho ha estat en l'Esperit que és la Unció" (Ad. Haer. 3,18,3). Amb les seves obres i paraules, Jesús manifestarà que actua sempre mogut per l'Esperit de Déu.

Doncs bé, també nosaltres en el nostre baptisme vam ser ungits per l'Esperit Sant, consagrats pel Pare i incorporats a Crist, el Messies. El nostre nom de "cristians" significa "els ungits", una paraula que té el seu origen en el nom de Crist, que és l'ungit per l'Esperit Sant. L'últim Sínode ha accentuat molt la importància del baptisme, que és la font de vida d'on brolla la dignitat de cadascun dels cristians i el dret de tots a participar activament en la vida i missió de l'Església.

La unció rebuda al baptisme ens capacita per a participar en la vida de l'Església. Abans de qualsevol distinció de carismes i ministeris, abans del fet que un sigui prevere i un altre laic, hi ha la realitat que tots hem rebut el mateix baptisme. Sant Pau escriu que "tots nosaltres hem estat batejats en un sol Esperit per a formar un sol cos" (1Co 12,13). La unció de l'Esperit, rebuda en el

baptisme i la confirmació, atorga als creients la capacitat per discernir quins han de ser els camins de l'Evangeli en el món present i aportar el seu criteri a la vida de l'Església.

Ara bé, la força de l'Esperit Sant condueix a evangelitzar. La unció que hem rebut no és per desar-la, sinó per impulsar-nos a la missió. Tots els batejats som responsables de la missió i hem de contribuir al fet que les nostres comunitats creixin en esperit missioner. El Sínode insisteix en què tots som "corresponsables" i, cadascú segons el propi carisma i vocació, tots hem estat cridats a anunciar l'Evangeli.

La festa del Baptisme del Senyor, que avui celebrem, és una bona ocasió perquè redescobrim la importància del nostre baptisme, que ens ha fet corresponsables a la vida i a la missió de l'Església. Una festa en la que, a més, enguany s'hi escau el setè aniversari de la meva ordenació com a bisbe. Us convido a unir-vos a la meva acció de gràcies a Déu i a pregar per mi, perquè el meu ministeri sigui fecund.

CONSULTORI BÍBLIC

Va quedar realment beneït Jacob?

QUIQUE FERNÁNDEZ

Coordinador d'Escola d'Animació Bíblica

En el capítol 27 del Gènesi se'ns relata com Isaac, sabedor que es troba en els darrers dies de la seva vida, desitja beneir el seu fill Esaú, i per això li demana que surti a caçar i li prepari un guisat. Fins aquí tot sembla ben normal. Però resulta que d'aquesta escena n'ha estat testimoni l'esposa d'Isaac i mare d'Esaú, Rebeca, que sent una “des-carada” preferència per l'altre fill, Jacob. Tanta és aquesta preferència que està disposada a perpetrar un engany a favor de Jacob i, per tant, en contra d'Esaú.

Rebeca n'és la instigadora. Proposa, o més aviat empeny, el seu fill Jacob a mentir a Isaac, a presentar-se amb un guisat, “disfressat” d'Esaú, davant del pare cec, perquè així sigui Jacob qui rebí la benedicció d'Isaac i, per tant, de Déu.

És cert que Rebeca és la ideòloga de l'engany, però també és cert que Jacob hi posa de la seva part, no es resisteix gaire a executar les instruccions de la seva mare, i finalment consuma el pla i rep la benedicció d'Isaac.

Però la pregunta inevitable que sorgeix d'aquest relat és: va quedar realment beneït Jacob? Dependrà des de quin pla busquem la resposta. Hi haurà qui es plantegi que el pecat de Jacob l'impossibilita per rebre la benedicció i, per tant, l'anul·la. D'aquesta manera es concep que només hauria de ser beneït allò que ja és beneït. I, malgrat tot, ens diu Jesús que Ell no ha vingut pels que es consideren sans, sinó per als necessitats de misericòrdia, de curar les ferides.

Potser el gran error és considerar la benedicció només com el “premi dels bons”. L'error de Rebeca, de Jacob i, fins i tot d'Isaac, és pensar que la benedicció d'un, Esaú o Jacob, exclou la de l'altre. És una concepció reduccionista i equivocada de Déu. Ell sempre està disposat a la misericòrdia i el perdó, sempre disposat a beneir-nos a tots, tots, tots.

PER A CONSULTES:

redaccio@catalunyacristiana.cat

COMENTARI DE LA PARAULA

Tu ets el meu Fill, el meu estimat

CONCEPCIÓ HUERTA

Biblista

Il·lustració: Glòria Monés

El diumenge del Baptisme de Jesús clou litúrgicament el cicle de Nadal. El text de Marc que llegim avui, registrat per tots els evangelistes, precedeix l'inici de la seva “vida pública”, quan tenia uns trenta anys, després d'un llarg parèntesi de vida oculta. El relat ens diu que Joan, el seu precursor, predica prop del Jordà “un baptisme de conversió per al perdó dels pecats” i anuncia l'arribada del qui és més fort que ell, tant, que no és “digne ni de deslligar-li les corretges de les sandàlies”. L'anunciat “batejarà amb l'Esperit Sant” i no amb aigua. Jesús ve de Natzaret a trobar Joan al Jordà i es fa batejar. Amb aquest gest, Aquell que no té pecat es fa semblant a pecadors. El diví i l'humà es troben. I és en aquest abaixament de Jesús, on es manifesta la seva grandesa: el cel s'esquinça, l'Esperit com un colom baixa cap a ell i una veu diu: “Tu ets el meu Fill, el meu estimat; en tu m'he complagut.”

La grandesa del Fill de Déu s'havia fet ja palesa en la seva infantesa, com ens han mostrat els textos proclamats durant el cicle que acabem. Hem retrobat el diví nadó, el Fill de Déu, la vinguda del qual havia estat anunciada pels profetes i l'àngel Gabriel. Hem celebrat la seva vinguda, un any més. L'hem contemplat custodiat pel seu

pare Josep, faixat amb bolquers i posat en una menjadora, per Maria, la seva mare, visitat per uns pastors i adorat per uns savis vinguts de l'Orient guiats per l'estrella. Aquell que “no ha nascut per voler humà, sinó de Déu mateix” es va fer un infant més del seu poble, vulnerable, necessitat de protecció, d'estimació, de formació, ell que n'era el Messies i el Salvador del món. La seva arribada inicia una nova era de la història humana, la darrera, la definitiva. En ell i per ell, Déu estableix una nova Aliança amb cada ésser humà i amb la humanitat sencera. L'evangelista Lluc ens diu que “l'infant creixia i s'enfortia, ple de saviesa; i Déu li havia donat el seu favor”; i recull també l'única frase pronunciada per Jesús infant; “Per què em buscàveu? No sabíeu que jo havia d'estar a casa del meu Pare?”, responent al retret de Josep i Maria, quan el trobaren en el Temple “assegut entre els mestres de la Llei escoltant-los i fent-los preguntes”. Diu que els mestres de la Llei es meravellaven de la seva intel·ligència i de les seves respostes. Meravellem-nos nosaltres també d'aquest Déu trinitat: Pare, Paraula en el seu Fill i Esperit d'Amor, que ha volgut salvar-nos assumint la nostra condició, a fi que tots siguem semblants a Ell.

Baptisme del Senyor

Lectura primera

Is 55,1-11

Veniu a l'aigua. Escolteu bé us saciareu de vida

Lectura del llibre d'Isaïes

Això diu el Senyor: “Oh tots els assedegats, veniu a l'aigua, veniu els qui no teniu diners, compreu i mengeu, compreu llet i vi sense diners, sense pagar res. Per què perdeu els diners comprant un pa que no alimenta, i malgasteu els vostres guanys en menjar que no satisfan? Escolteu bé, i tastareu cosa bona, i us delectareu assaborint el bo i millor. Estigueu atents, veniu a mi, i us saciareu de vida. Pactaré amb vosaltres una aliança eterna, els favors irrevocables promesos a David. Vaig fer-lo testimoni davant els pobles, sobirà i legislador de nacions. Cridarà una nació que tu no coneixies, i aquesta nació, sense conèixer-te, vindrà corrents, buscant el Senyor el teu Déu, el Sant d'Israel, que t'ha honorat.

Cerqueu el Senyor, ara que es deixa trobar, invoqueu-lo ara que és a prop. Que els injustos abandonin els seus camins, i els homes malèfics, els seus propòsits; que es converteixin al Senyor i ell se n'apiadarà, que tornin al nostre Déu, tan generós a perdonar. Perquè els meus pensaments no són els vostres, i els vostres camins no són els meus, diu l'oracle del Senyor. Els meus camins i els meus pensaments estan per damunt dels vostres tant com la distància del cel a la terra. Així com la pluja i la neu cauen del cel i no hi tornen, sinó que amaren la terra, la fecunden i la fan germinar, fins que dóna el gra per a la sembra i el pa per a menjar, així serà la paraula que surt dels meus llavis: no tornarà infecunda sense haver fet el que jo volia i haver complert la missió que jo li havia confiat.”

Evangelí

Mc 1,7-11

Ets el meu fill, el meu estimat, en tu m'he complagut

Salm responsorial

Is 12,2,3-4bcd,5-6

El Senyor és el Déu que em salva, confio, no m'espanto.
D'ell em ve la força i el triomf,
és ell qui m'ha salvat.R.

R. Cantant de goig sortirem a buscar l'aigua de les fonts de salvació.

Cantant de goig sortirem a buscar l'aigua de les fonts de salvació.
Enaltiu el Senyor, proclameu el seu nom,
feu conèixer entre els pobles les seves gestes.
Recordeu que el seu nom és Excels. R.
Canteu al Senyor que ha fet coses gloriuses.
Que ho publiquin per tota la terra.
Poble de Sió, aclama'l ple de goig,
perquè el Sant d'Israel és gran a la teva ciutat.R.

Al·leluia

*Joan veié Jesús que venia i digué:
Mireu l'anyell de Déu,
que pren damunt seu el pecat del món.*

Lectura de l'evangelí segons sant Marc

En aquell temps, Joan predicava així: “Després de mi ve el qui és més poderós que jo, tan poderós que no soc digne ni d'ajupir-me a deslligar-li la corretja del calçat. Jo us he batejat només amb aigua; ell us batejarà amb l'Esperit Sant.”

Lectura segona

1Jn 5,1-9

L'Esperit, l'aigua i la sang

Lectura de la primera carta de sant Joan

Estimats, tothom qui creu que Jesús és el Messies ha nascut de Déu, i no hi ha ningú que estimi el pare sense estimar els fills que han nascut d'ell. Si estimem Déu i complim els seus manaments, no hi ha dubte que estimem els fills de Déu, ja que estimar Déu vol dir guardar els seus manaments. I aquests manaments no són feixucs, perquè cada fill de Déu és un vencedor del món. La nostra fe és la victòria que ja ha vençut el món. Qui venç el món, sinó el qui creu que Jesús és el fill de Déu? Ell, Jesucrist, ha vingut a complir la seva missió per l'aigua i per la sang; no per l'aigua solament, sinó per l'aigua i per la sang; i l'Esperit en dona testimoni, ja que l'Esperit és la veritat. Perquè són tres els qui donen testimoni: l'Esperit, l'aigua i la sang, i tots tres concorden.

El testimoniatge dels homes, tot i que nosaltres l'acceptem, no es pot comparar amb el de Déu. Doncs bé, el testimoni que donen aquests tres és el de Déu a favor del seu Fill.

Per aquells dies Jesús vingué des de Natzaret de Galilea, i Joan el batejà en el Jordà. A l'instant, quan sortia de l'aigua, veié que el cel s'esquinçava i que l'Esperit, com un colom, baixava cap a ell, i es va sentir una veu des del cel: “Ets el meu Fill, el meu estimat, en tu m'he complagut.”

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

CICLE LITÚRGIC B; FERIAI II
TEMPS DE NADAL I DE DURANT
L'ANY SALTERI: SETMANA II

Gener

7. DIUMENGE

Baptisme del Senyor (F), *Blanc*. Lectures: Isaïes 55,1-11 / Salm Isaïes 12,2-3.4bcd.5-6 / 1Joan 5,1-9 / Marc 1,7-11
SANTORAL: Ramon de Penyafort, rel.; Tell, ab.; Virgínia, mr.

Comença el temps de durant l'any

8. DILLUNS

Fèria, *Verd*. Lectures: 1 Samuel 1,1-8 / Salm 115 / Marc 1,14-20
SANTORAL: Apol·linar, b.; Gúdula, vg.; Jaume Hilari Barbal, prev. i mr.; Pere Tomàs, b.; Severí, ab.

9. DIMARTS

Fèria, *Verd*. O bé *sant Eulogi de Còrdova* (ML), *Vermell*. Lectures: 1 Samuel 1,9-20 / Salm 1 Samuel 2,1.4-5.6-7.8abc / Marc 1,21-28
SANTORAL: Adrià de Canterbury, ab.; Andreu Corsini, b.; Julià i Basilissa, mr.; Marciana, vg. i mr.

10. DIMECRES

Fèria, *Verd*. Lectures: 1 Samuel 3,1-10.19-20 / Salm 39 / Marc 1,29-39

SANTORAL: Agató, p.; beat Gregori X, p.; Pere Orsèol, monjo.

11. DIJOUS

Fèria, *Verd*. Lectures: 1 Samuel 4,1-11 / Salm 43 / Marc 1,40-45. A Urgell, *beata Anna M. Janer*, vg. (ML), *Blanc*
SANTORAL: Elred de Rievaulx, ab.; Gonçal d'Amarante i Bernat Scammacca, prev.; Higini, p. i mr.; Hor-tènsia, vg.; Salvi, b. i mr.

12. DIVENDRES

Fèria, *Verd*. Lectures: 1 Samuel 8,4-7.10-22a / Salm 88 / Marc 2,1-12
SANTORAL: Alfred, monjo; Arcadi, mr.; Bernat de Corleone, rel.; Cesarina, vg.; Tatiana, mr.

13. DISSABTE

Del dissabte, *Verd*. O bé, *sant Hilari, b. i dr. de l'Església* (ML), *Blanc*. O bé *Memòria de santa Maria en dissabte* (ML), *Blanc*. Lectures: 1 Samuel 9,1-4.10b.17-19;10,1a / Salm 20 / Marc 2,13-17
SANTORAL: Gumersind, mr.; Verònica de Benasco, vg.

El Sant 7 de gener

Ramon de Penyafort

Nascut a Santa Margarida i els Monjos el 1180, Ramon de Penyafort és un sant conegut per ser un dels grans especialistes en Dret Canònic de la història. Provenient d'una família benestant que vivia al castell de Penyafort, el sant va ser ordenat als 24 anys, abans d'anar a Bolonya a formar-se en Dret Canònic. Allí va conèixer l'orde dels Dominics, on va ingressar anys després. Encara a Itàlia, el papa Gregori IX li va encarregar fer un recull de *Decretals*, un document que va servir de base del Dret Canònic fins al 1917, quan es va publicar el codi de Dret Canònic. Després de passar

un temps a París, quan Ramon de Penyafort va tornar a Barcelona, va ingressar al convent de Santa Caterina, i s'hi va estar trenta-cinc anys. Durant aquest període, va esdevenir canonge de la catedral de la Ciutat Comtal, i va desenvolupar una gran tasca com a jurista a Catalunya, Aragó i Mallorca, ja que era una persona molt propera al rei Jaume I. Va morir el 1275, i tot i que va ser enterrat en primer lloc al convent de Santa Caterina, el 1838 fou traslladat a la catedral de Barcelona. El papa Climent VIII va canonitzar-lo el 1601, i actualment és considerat patró dels advocats.

MN. JORDI FONT
Vicepresident de l'Institut de
Litúrgia ad instar Facultatis
de l'AUSP

Nadal s'ha d'entendre des de la Pasqua, és el primer motiu, deixant en segon lloc l'aspecte cronològic de Nadal

No hi ha Nadal sense la Pasqua: ens ho recorda la “kalenda”

Malgrat el ressò popular que ha tingut al llarg de la història, Nadal no és la primera festa cristiana. Pels seus orígens i per la seva importància, no pot competir amb la Pasqua, a la qual està subordinada. Així ho defineixen les *Normes Universals sobre l'any litúrgic*, 32: “Després de la celebració anual del misteri pasqual, l'Església no té en major estima que la celebració de la memòria del Naixement del Senyor i la de les seves primeres manifestacions...” Amb la festa de Nadal hi ha l'inici de la Pasqua. Així ho expressa l'oració col·lecta de la missa vespertina de la Vigília de Nadal recollint el sentit i l'accent escatològic de l'Advent: “Oh Déu, cada any ens feu esperar amb alegria la festa de la nostra redempció; concediu als qui ara acollim amb joia el vostre Unigènit com a Redemptor que el puguem contemplar amb confiança quan vindrà com a Jutge, nostre Senyor Jesucrist.”

Nadal s'ha d'entendre des de la Pasqua, és el primer motiu, deixant en segon lloc l'aspecte cronològic de Nadal. Moltes vegades es deslliga Nadal de la Pasqua i del Diumenge —la Pasqua setmanal—, per això Mons. Pere Tena suggeria si no seria millor celebrar la Solemnitat de Nadal sempre en diumenge. Així es recuperaria el sentit Pasqual de Nadal. De fet, és una qüestió antiga, ja que sant Lleó el Magne corregeix sant Agustí en aquest punt: Nadal no és l'aniversari del naixement de Jesús. Aquesta idea de Lleó també la tro-

bem en els pares grecs.

Un element que recorda la vinculació del cicle de Nadal-Epifania amb la Pasqua és l'Anunci de les Festes de l'any (la *kalenda*) que es llegeix en la Solemnitat de l'Epifania, després de la proclamació de l'Evangeli. Així, tot esperant la Parusia, s'anuncien les festes de l'any. Després de celebrar les festes de Nadal, s'anuncia, en primer lloc, la festa de Pasqua, amb la seva preparació, la data del Dimecres de Cendra, en què es comença la Quaresma. Després s'anuncia la data de la Pasqua, de l'Ascensió, com la de la Pentecosta i el començament de nou Any Litúrgic, amb el primer Diumenge d'Advent, tot esperant la Pasqua definitiva. Aquest es l'anunci d'aquest Any Litúrgic 2024:

“Germans estimats, cal que sapigueu que, així com per la misericòrdia de Déu ens hem alegrat del Naixement del nostre Senyor Jesucrist, també celebrarem al seu temps el dia sant de la Resurrecció del mateix Salvador nostre.

El dia catorze de febrer serà Dimecres de Cendra i principi de la Santa Quaresma.

El dia trenta-u de març celebrarem amb goig la Pasqua santa de nostre Senyor Jesucrist.

El dia dotze de maig s'escaurà l'Ascensió del Senyor.

El dia dinou de maig, la Pentecosta, que acaba el temps pasqual.

El dia u de desembre començarem l'any litúrgic amb el primer diumenge d'Advent del nostre Redemptor, al qual sigui donat l'honor i la glòria pels segles dels segles. Amén.”

Conveni entre la Universitat Rovira i Virgili i el Centre d'Estudis i Documentació G. K. Chesterton

REDACCIÓ

El misteri de l'home només s'aclareix en el misteri de Crist, Déu encarnat", va dir Mons. Joan Planellas, arquebisbe de Tarragona, en el decurs de l'acte de la signatura del conveni de col·laboració entre la Universitat Rovira i Virgili i el Centre d'Estudis i Documentació G. K. Chesterton, que va tenir lloc el dilluns 18 de desembre al Seminari de Tarragona.

Va presidir l'acte, juntament amb l'arquebisbe, el rector de la Universitat, Josep Pallarés; el director de la Càtedra Unesco d'Habitatge, Dr. Héctor Simón, i la presidenta del Centre d'Estudis i Documentació G. K. Chesterton, Dra. Sílvia Coll-Vinent.

L'acte es va acompanyar d'una

jornada d'estudi sobre la influència de Chesterton avui, en què van participar Josep Carbonell, amb una presentació del Fons Chesterton; l'historiador i arxiver del CEDGKC, Marià Hispano; el director del Club Chesterton de Madrid (Universitat San Pablo CEU), Dr. Pablo Gutiérrez; la Dra. Sílvia Coll-Vinent i el Dr. Sergio Nasarre, catedràtic de Dret Civil de la URV, que va tractar l'actualitat del distributisme de Chesterton com a tercera via, aplicada especialment al problema de l'habitatge.

La jornada es va tancar amb la visita guiada a la Biblioteca del Seminari de Tarragona, a càrrec de Mn. Enric Mateu, i una exposició monogràfica sobre Chesterton a la mateixa biblioteca.

Cartes

Canvi de noms de carrers

He llegit amb estupor que l'Ajuntament de Barcelona ha esborrat el nom de tres santes dels carrers de la ciutat. És veritat? Quin és el motiu? Què en diu l'Ajuntament?

MARIA GISPERT

Rebuda aquesta consulta per part d'una lectora, ens hem posat en contacte amb l'Ajuntament de Barcelona.

Fonts municipals ens han dit el següent: "La Ponència de Nomenclàtor és la comissió que s'encarrega dels topònims de la ciutat. Dins de la seva tasca habitual, darrerament s'ha aprovat el canvi de nom d'alguns carrers i jardins de tota la ciutat. Alguns d'aquests canvis tenen a veure amb la impossibilitat d'anomenar, al segle XIX i amb noms de dones, els vials de la ciutat. Per això s'utilitzaven els noms de santes. És el cas de tres vies de Gràcia que canviaran de nom: els carrers de Santa Àgata (que passa a dir-se carrer d'Àgata Badia i Puig-rodon), el de Santa Magdalena (que s'anomena ara carrer de Magdalena E. Blanc) i el de Santa Rosa (que es convertirà en el carrer de Rosa Puig-rodon Pla). Totes tres són vies públiques situades a Gràcia, al voltant de la plaça de Trilla, en uns terrenys que eren propietat d'una mateixa família (lad' Antoni Trilla). Amb els canvis de noms dels carrers es continua dignificant el paper de la dona en la societat barcelonina al llarg de la història."

La família

Maria de Natzaret ens ensenya com ha de ser la família. Joaquim i Anna són els pares de Maria i avis de Jesús. Maria precedeix el Salvador, li passa al davant. Ella és concebuda im-maculada des del si de la seva Mare. És sense ombra de pecat, tota pura, tota blanca, sense taca...

Amb quin gran amor Déu la va crear i la va anar entreteixint mentre s'anava fent gran al ventre d'Anna! Podem imaginar l'alegria de Joaquim i Anna esperant la vinguda de la seva Filla, el seu agraïment quan va néixer, la joia serena i desbordant quan la gronxaven als seus braços...

Maria, la nostra Mare, la Mare de Déu, va ser una nena petita que jugava a casa dels seus pares; a la seva família hi regnava el goig, l'amor i la pau.

Model de família seria la de la Verge Maria, amb Joaquim i Anna, preludi del model de família per excel·lència, la Sagrada Família, formada per Jesús, Maria i Josep.

Valorem la família, estimem-la, cuidem-la...

Resem en família. Que els cors de tots s'uneixin. Que cada llar sigui un reflex de la Sagrada Família de Natzaret.

GNA. NÚRIA VIÑOLAS I ESTEVA

PODEU ENVIAR LES CARTES A:
redaccio@catalunyacristiana.cat

POSTALS DES D'ANDALUSIA

Agenda nova al cor

El Papa ens regalava no fa gaire un magnífic llibre, *Soñemos juntos. El camino a un futuro mejor*, la lectura del qual s'escau en aquest nou any. Com bé subratlla l'editorial, es tracta de la millor "guia per a aquests temps d'incertesa". He volgut confeccionar des de les seves pàgines aquest Decàleg per al 2024. Ens convida a saludar l'any amb optimisme i esperança. Està escrit des de la riba de la fe i escollint més els punts que tenen una dimensió transcendent. La resta, ho sabem bé: "Fer el que ens realitza, ens construeix, ens obliga per missió o compromís, i evitar sempre mals, ferides i morts." El papa Francesc ens "xiuxiujeja a l'orella".

1. Veig aquest moment com l'hora de la veritat, perquè estem vivint un moment de prova. La vida ens prova, a tots ens prova. És així com creixem.
2. En les proves de la vida es revela el cor mateix: la seva solidesa, misericòrdia, grandesa o petitesa.
3. Pensem en el que passa en la història. Quan el cor de la gent es posa a prova, les persones senten la presència del Senyor i l'encontre amb Ell ens planteja la possibilitat d'un futur nou.
4. En una crisi hem de revisar els nostres rols i hàbits per poder sortir millors persones.
5. Pensem en el samarità: s'atura, s'apropa, actua, s'endinsa en el món de l'home ferit, en el patiment de l'altre.
6. Actuar a "l'estil samarità" en una crisi implica deixar-me tocar pel que veig.
7. Déu vol construir el món amb nosaltres, com a col·laboradors, en tot moment.
8. No ens trobem davant d'alguna cosa "tancada", "empaquetada".
9. El que ens cal és l'oportunitat de canviar, de fer lloc perquè pugui sorgir "això nou" que necessitem.
10. Aquest és el moment per "somi- ar alguna cosa gran, per repensar les nostres prioritats i per comprometre'ns en el que és petit i actuar segons el que hem somiat".

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

Dr. Rafael Solanas Anglada

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
• LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya Cristiana tindran un descompte de 20 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

“No hi ha un comú denominador de les creences”

Jordi Corominas, autor del llibre
“Entre els déus i el no-res”, de Fragmenta Editorial

MAC
Barcelona

“El llibre és un mapa de conceptes que al segle XXI no volen dir el mateix que al segle XX o anteriorment”

“En el camí anem fent l'experiència de la nostra creença com quan anem a caçar bolets”

Jordi Corominas és doctor en Filosofia. És professor a l'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona i codirector de la revista *Perifèria*. Acaba de publicar el llibre *Entre els déus i el no-res. Religions, espiritualitats, ateismes*, de Fragmenta Editorial.

El llibre vol ser una mena de brúixola per orientar el lector dins del maremagnum de religions, espiritualitats i ateismes que hi ha avui dia?

Exactament. És com un mapamundi de les creences últimes que ha anat provant la humanitat, però intentant descriure el nucli de cada creença. És potser la diferència amb un historiador o un sociòleg. Als filòsofs ens agrada detectar l'essència de les coses. I també és un mapa de conceptes que al segle XXI no volen dir el mateix que al segle XX o anteriorment. Espiritualitat, ateisme, laïcitat, religió, mística, indiferència... tenen avui un significat que cal precisar, ja que, si no, enterboleixen qualsevol diàleg. El mapamundi, però, té un defecte: serveix per situar-nos mínimament, però si vull fer un viatge o una excursió a peu necessito mapes més petits. Per això, he procurat presentar una biografia acurada per aprofundir en el camí que més interressi a cadascú.

Una obra amb un punt de vista diferent...

A diferència de molts llibres d'aquest caire on la metàfora dominant és la d'una muntanya al cim de la qual (divinitat, espiritualitat pura) s'hi pot accedir per molts camins, la metàfora dominant en el meu és la d'un bosc on ens trobem tots plegats

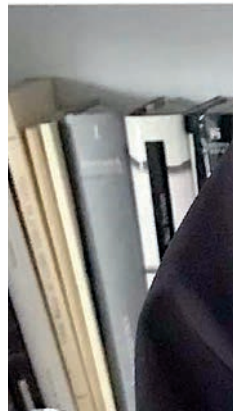
a l'entrada, com quan anem a buscar bolets. Després apareixen múltiples corriols, se n'obren de nous, alguns s'entrecreuen, d'altres es perden, en alguns es troba una mica del que es busca, en d'altres omple la cistella i en alguns et desesperes, no trobes res o et perds completament. No hi ha, per tant, un comú denominador de les creences. Algunes són absolutament oposades. No hem de tenir por a la diversitat, a la diferència, sempre que introduïm un cert dubte (distància de la pròpia creença) i que respectem i fins i tot admirem les altres quan no són destructives o serveixen al poder de torn.

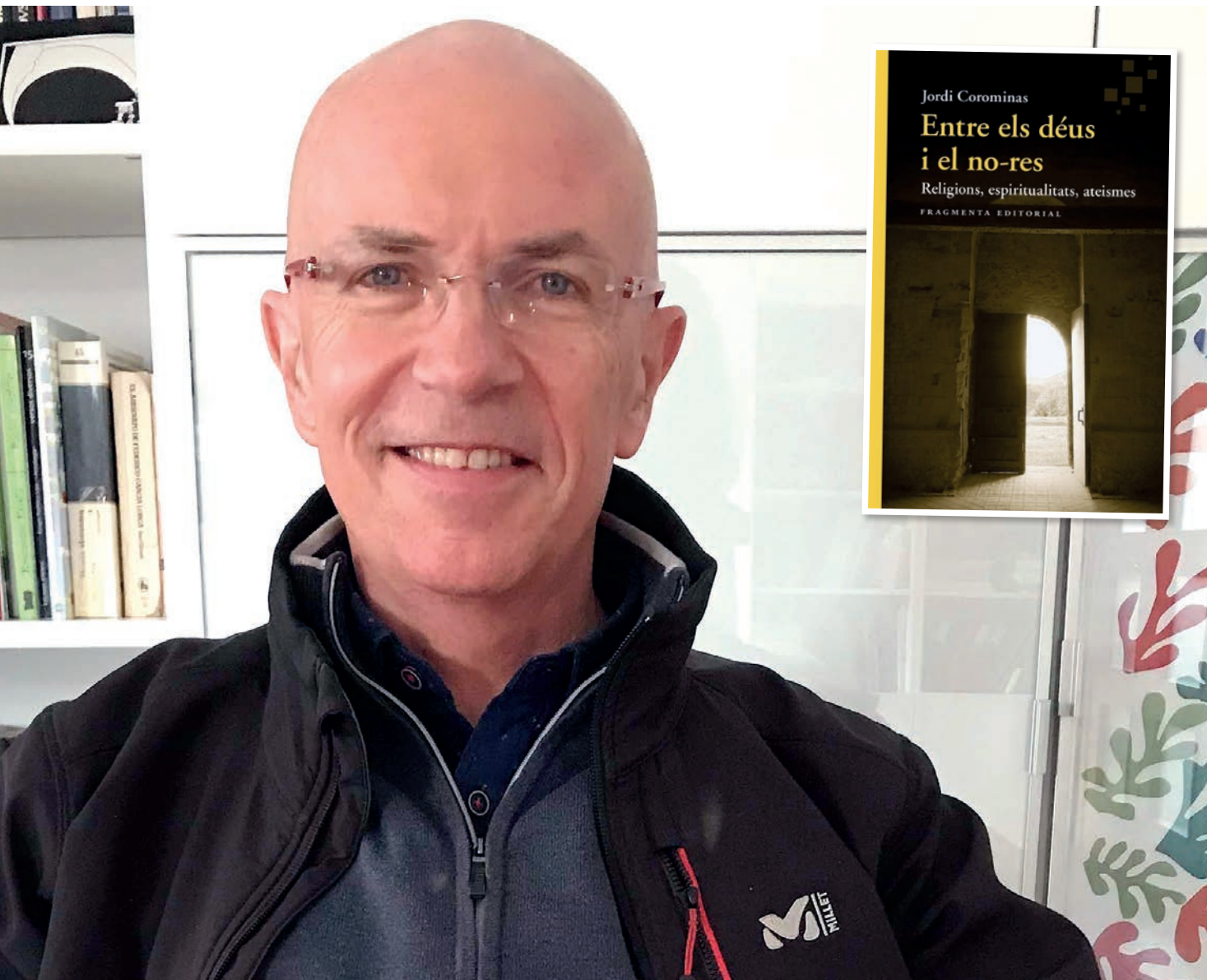
Aquestes cosmovisions poden arribar a enriquir-se mútuament o s'ignoren entre elles?

Sí i no. Hi ha cosmovisions que s'ignoren completament entre elles (i en molts casos millor!) i n'hi ha que s'enriqueixen mútuament. El punt de trobada és al començament, a l'entrada del bosc. També cal dir que un cristià, per exemple, pot trobar-se més a prop de determinats ateismes que no de determinades religions i a la inversa. Hi ha ateus que se senten més pròxims de determinades formes cristianes que de molts camins ateus. En el camí anem fent l'experiència de la nostra creença com quan anem a caçar bolets, on sovint ens entrecreuem amb d'altres boletaires, que tant ens poden donar bones indicacions per trobar bolets com destorbar-nos.

Omplen de sentit la nostra existència.

En la definició de religió que intento justificar en el llibre, dic que aquesta es caracteritza per donar un

sentit últim (salvació, justificació de l'existència...) que prové "de fora". La persona religiosa entén que la vida té algun sentit. Hi ha algunes religions sense Déu, ni déus, ni poders sagrats, però no n'hi ha cap sense sentit. L'ateu (quan no és un religiós disfressat) nega que la nostra vida tingui algun sentit donat. Se l'ha d'inventar completament o confessar que la vida és absurda.

És possible viure sense creure absolutament en res?

L'únic dogma conscient que hi ha en el llibre és que tothom "viu" una creença última. Ortega y Gasset ho diu molt bé: "Les idees es tenen, però en les creences s'és." Quan parlo de creença ho faig referint-me al seu sentit etimològic: allò pel qual vivim i donem el "cor". És clar, hi ha molta gent, ara i sempre, que és "indiferent". Una de les originalitats del meu llibre, seguint al meu mestre Xavier Zubiri, és que la indiferència pot ser

quelcom seriós. Però fixem-nos en dues coses: l'indiferent aposta per la vida, per tirar endavant; i que no pensi en què creu últimament (en què posa el cor) no vol dir que no cregui en res.

Vostè afirma que "la sorprenent interpretació cristiana és que Déu s'identifica totalment amb Jesús, també en el moment de la creu i la mort". És aquest el punt neuràlgic de la religió cristiana?

Certament, és el nucli del cristianisme. I el seu escàndol. És molt contracultural que a "Déu", que normalment encarna el poder suprem, s'hi arribi a través d'un crucificat que, segons els cristians, s'identifica amb cos, ànima i esperit (totalment) amb ell. Déu, per la seva pròpia naturalesa, no pot morir, ni fracassar, ni identificar-se amb la sort de la púrria o dels esclaus, ni mostrar-se com a impotent. Si alguna cosa manifesten les coses sagrades en totes les religions és el seu poder.

El llibre inclou una selecció de textos que ajuden el lector a acostar-se a aquestes tradicions espirituals i filosòfiques.

Sí, vull mostrar alguns dels rastres que han anat deixant les tradicions espirituals en aquesta recerca de sentit de la humanitat des de la nit dels temps. Crec que ajuden molt a comprendre l'explicació i a anar al cor de la creença. Karl Rahner deia que ser religiós era creure que significa alguna cosa parlar en l'inacabable desert del silenci de Déu. En el meu llibre, que no és una filosofia de les religions, sinó una filosofia de les creences últimes, ja siguin aquestes agnòstiques, indiferents o atees, es recullen algunes de les "flors" dels religiosos, però també la d'alguns atees que en el silenci només poden experimentar l'eco de la seva pròpia veu. Lévinas, un filòsof jueu, deia que la major glòria de Déu era l'existència de l'ateu. Tots som aventurers i cap aventura ens és aliena.

ISIDRE FERRETÉ

Mor el P. Jesús Renau, “reflex de la presència de Déu”

Jesús Renau Manent, sj, ha mort el 16 de desembre del 2023, als 89 anys. En diversos mitjans s’ha remarcat el seu optimisme, la seva capacitat intel·lectual (xerrades i publicacions) i la gran empatia i lucidesa en l’acompanyament personal.

Hem viscut junts els darrers deu anys al barri de la Salut Alta de Badalona. Comunitat d’Inserció que ell mateix havia impulsat com a provincial, a petició del bisbe Joan Carrera. Vivíem tres jesuïtes en un pis de cinquanta-dos metres quadrats, en un bloc de nou plantes i vint-i-set veïns.

Barri obrer força deixat i empobrit, molta immigració, pluralitat de cultures i creences, amb més coexistència que convivència. Precarietat urbanística i de serveis socials, alt índex d’atur i droga, okupacions, desnonaments inhumans de famílies amb fills... En Jesús s’hi trobava com peix a l’aigua. Era un veí més, com ho va ser abans al Bon Pastor i a Hostafrancs. Molt estimat a la comunitat cristiana del barri. Cada matí sortia a treballar a Barcelona, a Cristianisme i Justícia i al Casal Lloïola.

Pels càrrecs desenvolupats, va tractar amb persones de totes les classes socials, però sempre des d’una opció pels més pobres. Sent director del Col·legi de Casp, vivia al Bon Pastor i arribava cada dia una hora abans per posar-se al dia dels assumptes pendents i esperar l’entrada d’alumnes i professors amb total

disponibilitat. Va ser també director espiritual del Seminari Interdiocesà.

Senzill de gustos, auster de vida amb conversa interessant assegurada, sempre agraït, feia la convivència fàcil i la missió, alegre. He admirat la seva avidesa intel·lectual i capacitat de treball.

Lector empedreït malgrat la deficiència visual, havia llegit tres vegades la cristologia de J. Moingt. Unes setmanes abans de morir encara llegia *Selecciones de Teología*, que ell havia fundat amb altres companys jesuïtes l’any 1962.

Era peça clau en les trobades de religiosos i religioses de la zona, amb eucaristia domèstica i sopar, senzill i distès; hi despuntava per les homilies i el sentit de l’humor. Estimava la vida, gaudia de l’amistat. Jo li admirava la creativitat literària. Durant més de deu anys, va enviar a 1.500 receptors la “pregària virtual”, retratant fets de la vida diària, amb alguna reflexió espiritual. D’això en va editar un llibre.

Els dos darrers anys, passats a la infermeria, també es va dedicar a acompanyar els jesuïtes malalts, els donava prediques espirituals i els acompanyava a morir.

El papa Francesc parla dels “sants de la porta del costat”, d’aquells que viuen a prop nostre i són un reflex de la presència de Déu. Dono gràcies per haver-lo tingut de superior i de company.

Auster de vida
amb conversa
interessant, feia
la convivència fàcil
i la missió,
alegre

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

Cal estar molt alerta davant del canvi climàtic

Flickr / Sander Somkuti

Augmenten notablement els gasos emesos per l'acció humana, principalment CO₂.

MN. FRANCESC NICOLAU

Professor emèrit de la Facultat de Filosofia de Catalunya

Ja n'hem parlat altres vegades. Però l'estada entre nosaltres del professor Marten Scheffer ens dona una ocasió de tornar-ne a parlar, tenint en compte el que ell n'ha dit. Aquest professor holandès va visitar Barcelona el mes d'octubre passat perquè la Generalitat l'ha guardonat amb el premi Ramon Margalef d'Ecologia, de 80.000 euros, pels seus estudis dels sistemes ecològics complexos, uns treballs ecològics de gran valor.

Com sabeu, el problema del canvi climàtic és dels més importants amb què es troba la humanitat. Des del 1850 s'ha anat estudiant el clima del planeta i, encara que l'augment clar de temperatura global mitjana fins ara és només d'un grau centígrad, s'ha vist que la situació s'accelera i el càlcul dona que, si no es fa res per canviar-ho, per al 2100 ja augmentarà fins a 4°C, cosa evidentment desastrosa en molts aspectes. No cal detallar-los. El motiu d'aquesta ràpida acceleració és l'augment de gasos emesos per l'acció humana, principalment CO₂, però també metà i compostos de nitrogen.

El professor Scheffer ha fet notar que els sistemes complexos, que contenen molts elements, arriben moltes vegades a un moment anomenat punt d'inflexió en què el sistema s'accelera i hi ha un canvi bruscat. "Pot passar, ens diu, de ma-

nera ràpida, gairebé sobtada", cosa que fa que "no hi hagi manera de tornar enrere". I, és clar, si es vol evitar això, "la reacció humana davant d'aquests fenòmens és essencial". Cal estar, doncs, molt alerta perquè "quan un sistema complex s'acosta a un punt d'inflexió, tots els fenòmens tendeixen a simplificar-se de tal manera que un simple pas endavant condueix al col·lapse", és a dir, en aquell moment petits increments en el fenomen poden ser suficients per desencadenar canvis irreversibles.

I això ens pot passar en el fenomen del canvi climàtic? Sí, podria passar, però no és encara immediat, pot trigar alguns anys, però cal que hi pensem. Encara hi som a temps, cal que hi donem una "resposta social", que tinguem "voluntat d'actuar en conseqüència". Tinguem, doncs, present aquest consell que ens dona el Dr. Scheffer.

TRADICIONS REMEIERES

L'herba de la sarna

És una planta força útil per a les malalties de la pell.

**FRA VALENTÍ SERRA
DE MANRESA**

Arxiver dels Caputxins

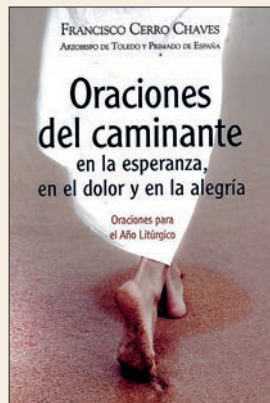
L'escabiosa o herba de la sarna (llat. *Scabiosa arvensis*; cast. *escabiosa*, *hierba de la sarna*) és una herba remeiera emprada antigament per combatre el xarampió i la sarna. Creix de manera espontània als guarets i a les vores dels camins i és una planta força útil per a les malalties de la pell i, alhora, també gaudeix d'efectes depurats i diürètics. Tradicionalment s'ha emprat la flor i la fulla —i àdhuc l'arrel— de l'escabiosa contra la febre i la tos.

Cal assenyalar que l'escabiosa és una planta mel·lífera molt apreciada per les abelles que acostuma a florir a partir dels mesos d'abril i maig, i durant tot l'estiu fins a la tardor. La mel d'escabiosa s'ha usat en la medicina popular com un dels remeis més excel·lents i efectius contra la tos i, sobretot, per a l'alleujament dels mals de la gola, així com també

per guarir algunes de les malalties estomacals.

En temps d'hivern, quan l'escabiosa havia perdut la flor —i tampoc eren florides les altres plantes mel·líferes de la rodalia dels convents—, els frares donaven a les abelles un arrop fet de mel, vi i sucre per tal d'evitar que no morissin els eixams per manca de provisions.

Els frares caputxins del convent barceloní de Santa Madrona incorporaren l'escabiosa amb els elements per fer aquell poderós ungüent per treure els *ulls de poll* dels dits del peu: “Preneu escabiosa, ruda, sagí vell, sabó moll, y feu un ungüent de tot plegat, y poseu cada dia dos pegadets sobre la part dolorida, que si teniu perfídia cauran”; (T.A., *Receptari dels caputxins de Barcelona*, s. f). A l'article vinent us presentaré, si Déu vol, les propietats curatives de la malva i del malví.

FRANCISCO CERRO CHAVES

Oraciones del caminante
Editorial San Pablo, 2023,
612 pàg.

Des de la seva àmplia experiència pastoral, l'autor ofereix en aquest llibre una sèrie de pregàries que, a la manera de salms, volen ser una ajuda per preparar i viure amb una intensitat més gran les celebracions de l'any litúrgic i dur a terme un diàleg permanent amb el Senyor.

AUTORS DIVERSOS

Calendari de l'Ermità 2024
Edicions Morera, 2023,
72 pàg.

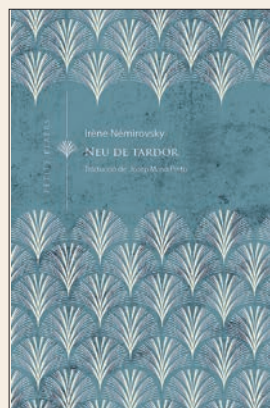
Nova edició d'aquesta publicació centenària que ofereix continguts clàssics (dades astronòmiques, santoral, festivitats, dates de fires, mercats i festes majors...), així com articles de la cultura popular, un calendari a color amb felicitacions antigues nadalenques, etc.

JAVIER BURRIEZA SÁNCHEZ

En Vos confío
Editorial Mensajero, 2023,
232 pàg.

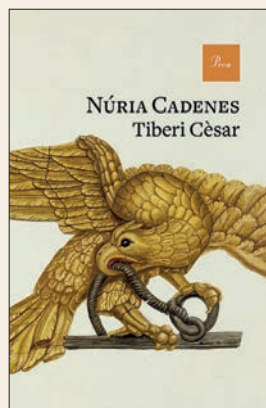
La figura del Sagrat Cor de Jesús ha estat un pilar en l'espiritualitat. Javier Burrieza fa un recorregut per la seva devoció a través del temps, des de les Sagrades Escriptures i els Sants Pares fins a la influència de santa Margarida Maria d'Alacoque i diversos jesuïtes, entre d'altres.

RÈNE NÉMIROVSKY

Neu de tardor
Viena Edicions, 2023, 96 pàg.

La Tatiana Ivànovna ha dedicat tota la seva vida als Karin, una família aristòcrata que viu en una gran mansió a prop de Moscou. Arran de la Revolució d'Octubre, els Karin es veuen forçats a exiliar-se a París i la vella mainadera no dubta a acompanyar-los.

NÚRIA CADENES

Tiberi Cèsar
Edicions Proa, 2023, 400 pàg.

L'autora recrea fastuosament en aquesta novel·la històrica la Roma del segle primer —que va bastir el seu domini sobre mig món— i ens submergeix en la vivència interior i més humana dels seus protagonistes, sobretot de les dones, que aquí prenen un relleu nou i merescut.

MARIA CARME ROCA

Les illes interiors
Columna Edicions, 2023, 392 pàg.

A finals del segle XIX i principis del XX, Clotilde Cerdà —més coneguda pel seu nom artístic, Esmeralda Cervantes—, filla de Clotilde Bosch i Ildefons Cerdà, va destacar com a arpista excepcional des de ben petita. En aquest volum se'ns presenta la seva fascinant biografia.

CRÍTICA DE CINE

Una mirada als innocents

**MONTSE
CLAVERAS**

Doctora en Història de l'Art
i professora de Religió

Quan els blancs feren una gran i greu neteja ètnica, les comunitats d'indis nadius que vivien lliurement als EUA van ser confinades en reserves. Van ser desposseïts de les seves terres i van haver d'emigrar cap a d'altres, a l'estat d'Oklahoma, considerades inferiors.

La dels Osage fou una d'aquestes tribus que va sobreviure a la invasió dels anomenats "llops blancs". A la dècada dels anys vint del segle XX, a les seves terres s'hi va trobar petroli i la comunitat va esdevenir extraordinàriament rica. Van construir-se mansions, tenien xofers privats (blancs) i portaven els fills a estudiar a Europa. La convivència entre indis i blancs era correcta.

A poc a poc, però, els blancs van voler ocupar els territoris i companyies com la Standard Oil Co. els va espoliar centenars d'hectàrees per extraure petroli. A més es van succeir una gran quantitat de crims en circumstàncies estranyes.

La trama del film està construïda sobre tres personatges.

Mollie Kile (Lily Gladstone), una nativa hereva d'una gran fortuna, que sap el que passa però que no s'atreveix a parlar per por de ser assassinada. La seva interpretació està feta sobretot de silencis i mirades que mostren l'angoixa, la por, la pena, la ira.

Ernest Burkhart (Leonardo DiCaprio), un jove que torna a casa després de la guerra per viure en pau. Es casa amb la Mollie. És un home manipulable, dèbil i servil que no s'asabenta o sembla que no entén res del que passa al seu voltant.

William "King" Hale (Robert de Niro) es presenta com el protector de la comunitat, defensor dels seus costums. Per fer-se proper els ajuda en el que necessiten i barboteja la seva llengua, però és un mafiós que es vol fer ric a costa d'ells.

Un quart personatge és el director de l'FBI, J. Edgar Hoover, que investigua els crims i ho fa amb l'ajut d'alguns infiltrats per aconseguir proves.

El guió de Scorsese i Eric Roth, basat en la novel·la del periodista David Grann, emfatitza la corrupció, la injustícia, la discriminació, la malícia, la mesquinesa, la violència i els pocs escrúpols.

Malgrat l'ambició i les ànsies de poder de l'ésser humà, Scorsese dirigeix la mirada als innocents, als que perdonen, als qui estimen. En aquest bàndol es posiciona ell i convida l'espectador a entrar-hi. Al bàndol dels qui estimen la terra, com va dir el Gran Cabdill Seattle l'any 1855 al president del Estats Units i que 160 anys més tard ens recorda el papa Francesc a la seva encíclica *Laudato Si'*.

AMB BON HUMOR

"LOS ASESINOS DE LA LUNA"

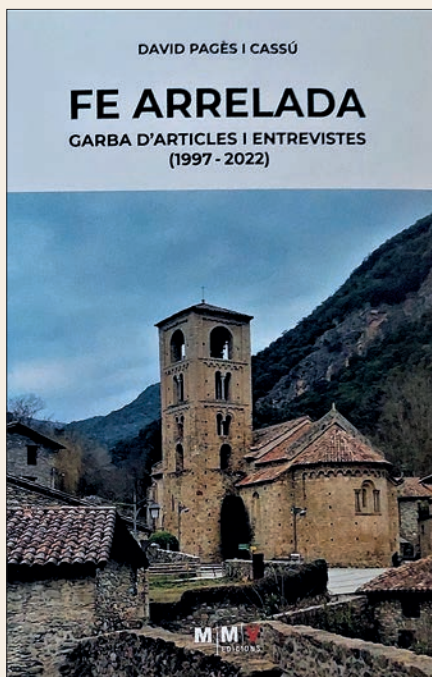
DIRECTOR: Martin Scorsese
GUIÓ: Eric Roth, Martin Scorsese
INTÈRPRETS: Leonardo DiCaprio, Robert De Niro, Lily Gladstone, Jesse Plemons, Brendan Fraser, entre d'altres
MÚSICA: Robbie Robertson
Estats Units, 2023, 206 minuts

CRÍTICA LITERÀRIA

Testimonis de goig i esperança

**PERE FÀBREGUES
I MORLÀ**
Llibreter

DAVID PAGÈS I CASSÚ

Fe arrelada

Edicions MMV, 2023, 256 pàg.

Quan tens a les mans un recull com el d'aquest llibre, en què la meitat dels entrevistats són amics, coneguts o, almenys, saludats, comences a girar fulls per veure què diuen els teus contemporanis i en molts casos et sents copartípic de les seves lluites i reflexions.

El llibre té dues parts. Una és el recull d'articles ja publicats i l'altra, entrevistes fetes per l'autor. Totes dues ens mostren diferents moments, tant dels personatges com dels temps viscuts —anava a dir patits—, a redós d'aquest quasi misteri que se'n diu fe.

Només de veure la relació dels personatges, ja entens que l'autor parli de fe arrelada, perquè, un per un, en són uns signes evidents que ens serveixen, si som capaços d'escoltar i llegir amb el cor net i el cap clar, les seves evolucions i propostes.

La tria és ben ampla. Hi trobem bisbes, abats o abadesses, mossens, monjos i, entre els laics, hi veiem arquitectes, escriptors, poetes, psicòlegs i, tot plegat, una garba en què, sota el tema de la fe, hi veurem diferents matisos.

Des de la grandesa de Verdaguer fins a la senzillesa de Folch i Torres, o "el mestre d'estil" Carles Cardó, en l'apartat d'articles, fins als nostres contemporanis de les entrevistes, on podem descobrir que la fe, en majúscules, quan arrela, es manté ferma. Molts dels entrevistats crec que han estimat i patit el camí de l'evangeli pels viaranyes de l'Església, i això sense una fe arrelada podria ser motiu d'amargor. He vist que parlen més de goig i d'esperança que no pas de decepcions i greuges.

Una lectura que ens pot ajudar, i molt, en el nostre dia a dia de creients.

UN NOU LLINDAR

Som terra sagrada

Pel baptisme, som fills de Déu en el Fill, Jesucrist, i la nostra existència s'orienta envers Déu per sempre. Aquesta convicció de fe es fonamental per entendre i viure la vocació a la qual hem estat cridats. Es tracta de la nostra transformació interior a imatge de Jesús, Déu i home vertader. Si ens fixem en la nostra identitat cristiana i contemplem avui el nostre baptisme a la llum del Baptisme de Jesús, veiem que ell fa cua amb els pecadors per voluntat pròpia, se sotmet i el rep com qualsevol altre. Igual en tot a nosaltres, tret del pecat, però apareix com un pecador. Qui pot entendre la profunditat d'aquesta revelació, d'aquesta humil presentació?

És la més gran lliçó d'humilitat i així ens l'explica sant Pau: "Tingueu els mateixos sentiments que tingué Jesucrist: Ell, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no res: prengué la condició d'esclau i es feu semblant als homes.

Tingut per un home qualsevol, s'abaixà i es feu obedient fins a la mort, i una mort de creu" (Fl 2,5-8). Aquest gest d'humilitat obre el pas a la resurrecció. La vida "nova" que ens ve pel baptisme és participació de la mateixa vida del Crist mort i ressuscitat, al qual quedem incorporats.

Des d'aquí, podem viure l'espiritualitat de comunió, la que dirigeix la mirada i tota la vida envers el Déu que és Amor i, des d'Ell, la projecta envers els altres per comunicar el mateix amor rebut. Aquest intercanvi fa de la nostra vida de batejats un existir-per-a-Déu i un existir-per-als-altres, una vocació a irradiar l'amor de Déu mitjançant el seguiment de Jesús i la transmissió de la seva experiència filial i fraternal.

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA

Bisbe de Mallorca

Catalunya + Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS
EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol
i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de: **appec**
editors de revistes i digitals

Amb el suport de:
Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

Director: Òscar Martí Navarro

Consiliari: Mn. Miquel Ramón Fuentes

Sotsdirectora: Carme Munté Margalef

Redactors: Miquel Àngel Codina, Macià
Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra

Lingüista: Montserrat Pibernat

Fotògraf: Agustí Codinach

Col·laboradors d'aquesta setmana:

P. J. Armengou, Pilarín Bayés, Joan Buscà,
Montse Claveras, Montserrat Creus, Pere
Fàbregues, Juanjo Fernández, Quique
Fernández, Isidre Ferreté, Jordi Font, Tica
Font, Antonio Gil, Concepció Huerta, Alberto
Massó, Ignasi Miranda, Viqui Molins, Glòria
Monés, Rodrigo Moreno, Francesc Nico-
lau, Joan Pallarès-Personat, Anna M. Rifà,
Quique, Valentí Serra, Constantí Sotelo,
Bàrbara Sotomayor, Sebastià Taltavull, Joan
Trias

**Redacció, administració, publicitat i
promoció:**

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014
BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775
redaccio@catalunyacristiana.cat
administracio@catalunyacristiana.cat
publicitat@catalunyacristiana.cat
subscripcions@catalunyacristiana.cat
hola@clubnousamics.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn.
Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià

Administració: Isabel Giralt
(comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació:

Joan Pàmies

Impressió: Impressions Intercomar-
cals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon
industrial El Cementiri. Tel. 938 788
403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT
FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79
ISSN català: 2938-2238
ISSN internet: 2938-2254

Les opinions expressades pels nos-
tres col·laboradors no reflecteixen
necessàriament la d'aquest setmanari

 Agenda

PASTORETS

TÀRREGA

El **dilluns 8 de gener**, a les 18.00, al
Teatre Ateneu Tàrrega (pl. del Car-
me, 12).

SABADELL

El **dissabte 13 de gener**, a les 18.00,
al Teatre La Faràndula de Sabadell (c/
República, 33).

BARCELONA

El **dissabte 13 de gener i el diumen-
ge 14**, a les 17.30, al Teatre de Sarrià
(Pare Miquel de Sarrià, 8).

MOLINS DE REI

El **dissabte 13 de gener i el diumenge
14**, a les 18.00, al Teatre de la Joventut
Catòlica (pl. Mercè Rodoreda, 1).

BERGA

El **diumenge 14 de gener**, a les 18.00,
al Teatre Municipal de Berga (ronda
de Queralt, 15).

Barcelona

ROSA DEULOFEU

El **dilluns 8 de gener**, a les 19.00,
missa per Rosa Deulofeu en el 20è
aniversari de la seva mort a la par-
ròquia de Sant Agustí de Barcelona.
Presideix Mons. David Abadías.

INSTITUCIÓ TERESIANA

El **dijous 11 de gener**, a les 19.00,
celebració de l'eucaristia en acció de
gràcies amb motiu del centenari de la
seva aprovació pontifícia. Presideix
Mons. David Abadías a la basílica de
la Mare de Déu de la Mercè de Bar-
celona.

ESCOLA DE PREGÀRIA

El **divendres 12 de gener**, a les 20.45,
escola amb els mestres bíblics de
pregària a la parròquia de la Mare
de Déu de la Medalla Miraculosa de
Barcelona (c/ Consell de Cent, 112).

MONESTIR DE SANT PERE DE LES
PUEL·LES

El **dissabte 13 de gener**, a les 9.45,
taller de cal·ligrafia *Iniciació a la lletra
carolina. Nivell zero* amb la Gna. Conxa
Adell. Inscripcions: activitatspue-
lles@gmail.com.

PARRÒQUIA DE SANT PACIÀ

El **dissabte 13 de gener**, a les 10.00,
conferència de Jaume Seda *Els orígens
de l'actual parròquia de Sant Pacià* i ex-
posició fotogràfica de Jordi Esplugas
en el marc dels 100 anys de tinença.
Més informació: tel. 933 466 554.

ESGLÉSIA DE SANT GAIETÀ

El **diumenge 14 de gener**, a les 12.30,
dins dels actes del cinquè centenari
de la fundació dels Teatins, el bisbe
Javier Vilanova celebra l'eucaristia
amb la participació de la Capella
Francesca de Barcelona (c/ Consell
de Cent, 293 - Barcelona).

Lleida

CONFERÈNCIA

El **dijous 11 de gener**, a les 18.30, confe-
rència de Montse Esquerda sobre *Apren-
dre a conviure a la sala* d'actes de l'Institut
d'Investigació i Estudis Religiosos de
Lleida (c/ Canonge Brugulat, 22).

HUMANISME

El **divendres 12 de gener**, a les 19.00,
presentació del llibre *Humanisme.
Converses amb Ximo Company*, de Jo-
sep Antoni Clúa, al saló Víctor Siu-
rana-Edifici del Rectorat (Facultat
de Lletres de la UdL). Hi intervenen:
Joan J. Busqueta, Manel Lladonosa,
Joan Viñas, Núria M. Farré, Josep M.
Forné, Montserrat Macià, Josep Clúa
i Ximo Company.

Tarragona

HISTÒRIA

El **dijous 11 de gener**, a les 11.00, ta-
ller *L'scriptorium medieval* amb Mn.
Enric Mateu a l'Arxiu Històric Arxi-
diocesà de Tarragona.

PREGUEM PER LES INTENCIONS
DEL PAPA

Perquè l'Esperit Sant ens ajudi a re-
conèixer el do dels diferents carismes
i a descobrir la riquesa de les dife-
rents tradicions rituals a l'Església
catòlica

“Calen polítiques socials valentes”

CARME MUNTÉ MARGALEF
JOAN TRIAS

Eduard Sala ha rebut l'encàrrec del cardenal Joan Josep Omella de liderar Càritas diocesana de Barcelona els propers anys. Des del 2015 era responsable de l'àrea Social i durant nou anys ha fet equip amb Salvador Busquets, de qui n'ha agafat el relleu a la direcció. Eduard Sala (Barcelona, 1962) és educador social, *coach*, formador i llicenciat en Filosofia i Lletres. Va ser entrevistat per Joan Trias al programa *La Caravana* de Ràdio Estel.

Quines prioritats es marca com a delegat de Càritas Barcelona?

La prioritat és la de continuar acompanyant les persones més vulnerables. Com a Església diocesana volem construir Regne de Déu aquí a la terra, volem fer del nostre món una mica més taula parada, porta oberta, casa que acull, espai de trobada. Hi estem cridats des de fa 2.000 anys.

Quina és la importància de fer xarxa amb les administracions i les entitats socials?

Sols no podem anar enlloc, no arribaríem ni a la cantonada a causa de la complexitat que estem abordant. Les administracions són les responsables de garantir els drets dels ciutadans, també dels que es troben en situació irregular. Moltes persones que acompanyem tenen els drets vulnerats. Per això les administracions són cabdals a tots els nivells. Cal que hi estiguem en contacte permanent, així com amb les entitats socials.

L'administració és prou contundent a l'hora d'afrontar les desigualtats i les necessitats de les persones en situació de vulnerabilitat?

No és prou contundent. Totes les persones que conec amb càrrecs de responsabilitat intenten fer el que poden, però el problema és la mirada política curtplocista. Mentre només es pensi en el que dura una legislatura o un mandat, no es poden implementar polítiques socials de calat: habitatge, protecció familiar, accés a prestacions bàsiques... Cal una part de mirada curta per respondre a situacions conjunturals i d'emergència, però les polítiques que afecten la vida de les persones necessiten llums llargues. Això vol dir pactes. Per això calen polítiques valentes molt més enllà del que dura un mandat.

Feina, habitatge i prestacions dignes és el necessari per tirar endavant?

La incertesa de no tenir un habitatge digne o de no arribar a final de mes fa que les persones no se sentin capaces de gestionar la pròpia vida.

Agustí Codinach

EDUARD SALA

Director de Càritas diocesana de Barcelona

Només que estigués resolt el problema de l'accés a un habitatge digne, més del 80% de la pobresa desapareixeria automàticament. Més 60% de les persones que atensem viuen en habitacions rellogades o no-llocs. L'anterior Ajuntament de Barcelona volia reservar el 30% de les promocions a habitatge social. Era una bona política que ara s'està revisant... Cal garantir que les persones puguin arribar a final de mes sense haver de patir. Per això calen feines dignes i prestacions públiques suficients per a tothom. Només el 8,2% de les persones que atensem les deu Càritas diocesanes de Catalunya tenen accés a l'Ingrés Mínim Vital o la Renda Garantida de Ciutadania. Per tant, gairebé el 92% de les persones ateses per Càritas no tenen garantides prestacions mínimes que els permetin arribar a final de mes. Hi ha gent que desconeix els seus drets però també n'hi ha que, tot i saber-los, no s'aclareixen a l'hora de fer les gestions. Demanem a l'administració que simplifiqui la burocràcia i que retorni a la presencialitat, que no s'ha recuperat després de la pandèmia.

DIUMENGE DE LA PARAULA VIII SETMANA DE LA BÍBLIA

21 - 27 GENER 2024

MANTENIU-VOS FERMIS EN LA MEVA PARAULA

(Jn 8,31)

www.setmanadelabiblia.cat

setmanadelabiblia@gmail.com

